

Răspunsuri

la

2x7 întrebări

Arthur Schweizer

© 1991, 2006 *GBV*

GBV-DILLENBURG

Eiershäuser Str. 54 35713 Eschenburg Germany

Printed by GBC, Bucharest, Romania

Cuvânt introductiv

Noi deci suntem trimiși împuțerniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Impăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El" (2 Corinteni 5.20-21).

Autorul acestei cărți fusese din tinerețe obișnuit cu adevărurile creștine. În ultimul război mondial a fost grav rănit, pierzându-și vederea. Lovitura părea de nesuportat. În necazul lui a strigat către Dumnezeu, care, în harul Său, în locul ochilor trupești i-a deschis ochii sufletești și spirituali, ca să poată vedea adevăruri ale veșniciei. Aceasta l-a liniștit, i-a adus pacea inimii și adevărata fericire. De atunci, dorința lui arzătoare a fost să-i ajute și pe alții să găsească pacea și fericirea.

Spre o astfel de țintă ne îndreaptă el privirile prin .aceasta carte. Nu are pretenția unor gânduri adanci. Din cauza încercărilor grele, a fost nevoit de multe ori să se oprească din scris; atunci răspunsurile le-a dat așa cum sunt ele redată în Cuvântul lui Dumnezeu. Este dorința lui ca cei care citesc aceste rânduri să se lase provocați și preocupați de aceste întrebări atât de importante. O astfel de ocupație îl va face pe cititor tot așa de fericit ca și pe cel care le-a scris și îl va ajuta să găsească răspunsuri în prezența lui Dumnezeu.

(1) De ce este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?

Un învățat și-a pus o astfel de întrebare (ca cea din titlu) și a ajuns la concluzia că nu sunt osibile decât patru răspunsuri. Biblia poate fi alcătuită sau de oameni *buni*, sau de oameni *răi*, sau de *Dumnezeu*, sau de *Diavolul*.

Oamenii buni n-ar fi putut inventa această Carte, deoarece ei nu mint. Această categorie de oameni ar fi mințit dacă, după ce ar fi scris o lucrare de o asemenea amploare, la urmă ar fi mărturisit: „Dumnezeu a vorbit”.

Oamenii răi nu puteau concepe această Carte, deoarece ei o urăsc, pe motiv că învățătura ei condamnă gândurile și faptele lor rele, vestindu-le apoi judecata veșnică.

Diavolul - sau un duh rău - nu putea fi autorul unei astfel de cărți care dezvăluie așa de minunat sfințenia lui Dumnezeu.

Biblia este și rămâne ceea ce ea însăși susține că este: *Cuvântul lui Dumnezeu*.

De când s-a descoperit tiparul, au apărut cărți după cărți, care s-au bucurat de un cerc mai mare sau mai mic de cititori. Multe dintre acestea, aparținând trecutului, au dispărut sau au fost date

uitării. Dar *Cartea Cărților*, care este Biblia (Sfânta Scriptură), Cuvântul lui Dumnezeu, nu numai că este cea mai veche, ci este și cea mai răspândită și mai citită.

Biblia este tradusă în peste o mie de limbi și răspândită în *milioane de exemplare*. Este cinstită și iubită de mulți oameni, dar tot mare este și numărul celor care o urăsc. De ce? Pentru că Biblia atinge conștiința! Ea nu este concepția unei anumite epoci, nici a unui poet renumit, nici a poporului evreu. Care popor ar fi fost gata să-și scrie greșelile propriei istorii? Oamenii nu ar fi fost capabili să scrie despre Dumnezeu, pentru că cine e în stare să înțeleagă și să facă aprecieri asupra Celui Veșnic?

Ce fel de carte este Biblia?

Însuși Dumnezeu ne spune în Sfânta Scriptură că „oameni sfinți” ai Săi „au vorbit sub puterea Duhului Sfânt” (1 Petru 1.21). Bărbați cu meserii diferite, învățați și neînvințați, fără a se cunoaște unul pe altul și trăind la intervale mari de timp unii față de alții, au lucrat la această *carte*.

Dumnezeu S-a slujit de ei precum un director se folosește de secretară pentru a-și consemna gândurile și planurile. Orice cititor poate constata că numai *un singur Autor* a putut scrie această Carte. Autorul a fost Dumnezeu prin Duhul Său. Dumnezeu S-a folosit de slujitorii Săi ca de niște *scriitori*. Este o mare favoare, dar și o mare răspundere, că omul zilelor noastre posedă o Biblie.

Istoria orală s-a desfășurat pe o perioadă de două mii cinci sute de ani, de la Adam la Moise. În Deuteronom citim: „Și aceste cuvinte pe care ți le poruncesc astăzi să fie în inima ta” (6.6).

Moise a fost *primul scriitor* folosit de Dumnezeu, care, sub inspirația Duhului Sfânt, a scris tot ce s-a petrecut de la Adam până la el. După Moise, Dumnezeu S-a folosit de încă patruzeci de scriitori, inspirați tot de Duhul Său.

Textul pe care îl avem astăzi la îndemână a fost scris într-o perioadă de o mie șase sute de ani. Nu ne putem imagina suficient cum s-a putut întocmi o lucrare așa de vastă și completă, care este Biblia. Dar Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea Sa, i-a putut inspira pe autorii Bibliei, ca să scrie o asemenea operă. El i-a inspirat pe oamenii Săi sfinți care au avut misiunea să scrie. Domnul Isus Hristos a spus că Duhul Sfânt, când va veni, va fi Acela care „va călăuzi în tot adevărul” (Ioan 16.13). Și Duhul Sfânt a venit din cer, în ziua Rusaliilor, ca o a doua Persoană a Dumnezeirii, care ne amintește de Cuvântul Său și care îi conduce pe cei credincioși în tot adevărul (Ioan 14.26; 15.26; 16.13).

Nu este oare *istoria Cuvântului Său* o mărturie despre nemărginita Sa autoritate?

Biblia a ținut piept oricărui atac și oricărei îndoieli. Cine încă se îndoiește de faptul că este adevărat Cuvântul lui Dumnezeu să citească solemnă încheiere: „Mărturisesc oricui aude cuvintele

profeției cărții acesteia: dacă adaugă cineva la acestea, Dumnezeu îi va adăuga *plăgile* scrise în această carte" (Apocalipsa 22.18).

Ce vrea Dumnezeu să transmită omului prin Cuvântul Său?

În 2Timotei3.16 citim: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru *învățătură*, pentru *mustrare*, pentru *îndreptare*, pentru *instruire* în dreptate”.

Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, dar omul s-a comportat fără credincioșie față de Creatorul său și prin aceasta a pierdut comuniunea cu El. De atunci, omul este într-o continuă fugă de fața lui Dumnezeu. În Cuvântul lui Dumnezeu observăm mila Sa arătată întâi față de poporul Israel și apoi față de toți oamenii. *Centrul* gândurilor și lucrărilor lui Dumnezeu este arătat de pe prima până pe ultima pagină a Bibliei, și anume este *Isus Hristos*. Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, este revelat în Vechiul Testament ca Dumnezeu-Yahve (YHWH = Cel care există prin Sine, Cel Veșnic), iar în Noul Testament, ca Mântuitor și Răscumpărător.

În Vechiul Testament vedem Persoana Domnului Isus *ilustrată* în pilde, persoane și lucrări. În Noul Testament, Isus Hristos este *revelat* ca Mântuitorul tuturor celor care cred în El, ca Acela care Și-a dat viața pe crucea de pe Golgota, pentru ca omul să se poată reîntoarce la legătura cu Dumnezeu — legătură pierdută de primii oameni, Adam și Eva, și, odată cu ei, și de tot neamul omenesc.

Biblia îl *învață* pe om gândurile lui Dumnezeu, îi *arată* starea lui spirituală, îl *avertizează* cu privire la sfârșitul său, îl *îndrumă* dinspre mândria și îngâmfwarea sa spre Binele suprem și veșnic, îi *arată* mijlocul de scăpare de dreapta judecată a lui Dumnezeu, precum și Calea pe care se poate ajunge la statutul de îndreptățit înaintea lui Dumnezeu. Iar celui care s-a întors, prin credință, la Dumnezeu, îi *arată* toate favorurile de care are parte, începând de aici, de pe pământ. *Biblia arată* omului locul pe care îl va avea în veșnicie.

Cuvântul lui Dumnezeu este, atât pentru cel care nu-l crede, cât și pentru cel care-l crede, un *judecător* al gândurilor și intențiilor inimii: „nici o faptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite în fața lui Dumnezeu" (Evrei 4.13).

Unii oameni încearcă să îngrădească Biblia în teritoriul fanteziei; alții caută să-și bată joc de ea; alții o tratează cu indiferență; alții luptă împotriva ei. În veșnicie, *Biblia* va fi o mărturie împotriva omului care nu a crezut-o.

Dumnezeu spune în Cuvântul Său: „Duhul este cel care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care Eu vi le-am vorbit sunt duh și sunt viață" (Ioan 6.63). Numai cine-L cunoaște pe autorul Bibliei îi poate *înțelege Cartea*. Pentru omul care încă nu a venit prin credință la Isus Hristos, Biblia rămâne o carte închisă, pecetluită, care nu-i spune mare lucru, nici măcar ca o altă

carte. Nu poate să o înțeleagă; gândurile lui Dumnezeu nu-i spun nimic. Dar milioane de oameni au trăit ce este scris în Ieremia 23.29: „Nu este Cuvântul Meu ca un foc - zice Domnul - și ca un ciocan care sfărâmă stânca?”

Cuvântul lui Dumnezeu a schimbat inimi de piatră în inimi pline de pace și de iubire. Astfel de oameni au experimentat că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, că este *adevăru*; au recunoscut sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu, primind iertarea și dragostea Sa veșnică; au primit mântuirea în Domnul Isus Hristos, fiind eliberați de vină și păcat. Bucuroși și mulțumitori, ei pot trăi o viață de supunere și de siguranță, urmându-L pe Mântuitorul. Pentru ei, Sfânta Scriptură este carte dorită, o scrisoare pe care o primesc din mâna lui Dumnezeu, Tatăl lor ceresc. Biblia le este îndreptar al tuturor gândurilor și lucrărilor și îi învață cum să prețuiască lucrurile din această lume.

După cum trupul nostru are nevoie de hrană, tot astfel, sufletul nostru nemuritor are nevoie să fie hrănit din punct de vedere spiritual. Cuvântul lui Dumnezeu dăruiește pâinea și apa vieții. Prin citirea zilnică și prin cercetarea Scripturii, credința se întărește.

Biblia este asemănată cu o *sabie cu două tășuri*, are îi arată permanent omului starea sa. Biblia este *izvor de putere* pentru cei care au obosit în lupta vieții, este *izvor de bucurie* pentru cei care au greutăți inimă, *izvor de pace* pentru cei care însetează după liniștea cugetului, *izvor de speranță* sau de *încredere* pentru cei care trăiesc prin credință. Nici o carte nu poate să facă ce face Biblia, pentru că acest Cuvânt al lui Dumnezeu devine activ *în om* din clipa în care Dumnezeu, printr-un duh nou - Duhul Sfânt - începe să lucreze în om. Biblia poate *lumina* calea întunecoasă a fiecărui om în parte. Inima celui care se ocupă cu citirea Bibliei se *întărește* zilnic prin încurajările și promisiunile date de Dumnezeu prin ea.

Fiul lui Dumnezeu spune: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nicidecum nu vor trece” (Matei 24.35). Cartea Cărților este *veche* și totuși *mereu nouă*, cunoscută, și totuși mereu citită. Este o carte minunată, fără asemănare, care se adresează tuturor oamenilor, indiferent de vârstă, de starea socială sau de nivelul studiilor. Sunt multe cărți pe pământ, dar pe fiecare, după ce o citim, o punem deoparte și căutăm alta nouă. Biblia însă rămâne pentru totdeauna nouă. Este cheia spre viața eternă.

(Pentru o înțelegere mai clară a Vechiului Testament, în care Persoana Domnului Isus este ilustrată, recomandăm mai întâi citirea Noului Testament, în care Persoana Sa este revelată ca Mântuitor.)

(2) Cine este Dumnezeu?

În Exod 3.14, Dumnezeu spune despre Sine: Eu sunt Cel ce sunt". Nu este om pe pământ care să nu-și fi pus întrebarea: «Există Dumnezeu?» Și nu este om care să nu creadă, într-o formă sau alta, în Dumnezeu. Fiecare om are propria lui închipuire despre Persoana lui Dumnezeu și, potrivit punctului său de vedere, îi dă nume și însemnătate.

Nimeni nu se poate îndoii de adevărul că se află în fața unei Puteri pe care mintea omenească nu o poate cerceta.

Fiecare este convins că, acolo unde este o lucrare, este și un scop, iar unde este un scop, este și un Creator. Sunt oameni care, în locul Persoanei lui Dumnezeu, pun *destinul*. După ideea lor, omul mai mult sau mai puțin, la discreția unui așa-zis destin care le-ar putea aduce mai multă sau mai puțină fericire și că, indiferent de voia lor, sunt supuși unei puteri.

Sunt și oameni care pun *prevederea* în locul lui Dumnezeu, apreciind modul în care se vor desfășura evenimentele viitoare pe baza unor fapte din prezent. În India, aceasta a devenit o religie cu numele Kismet, care susține că nu trebuie să te opui suferinței, deoarece ea tot va veni.

Alții pun în locul Persoanei lui Dumnezeu o *ființă importantă*. Ei simt că trebuie să fie un cineva mai mare, care domnește peste toate, dar își pun peste ei tot un om, asemenea lor.

Cine este Dumnezeu? „Eu SUNT CEL CE SUNT” - a spus Dumnezeu despre Sine. „Pentru că El a spus și a fost; El a poruncit și a luat ființă” (Psalmul 33.9). Dumnezeu este o *Persoană* care aude, care vede, care vorbește, care lucrează. Este un Dumnezeu *întreit*: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt; trei Persoane și totuși *un singur* Dumnezeu. Tatăl nu este Fiul și Fiul nu este Duhul Sfânt. Aceasta este o taină pe care mintea omului nu o poate pătrunde, pentru că numai prin Duhul lui Dumnezeu se poate cunoaște ce este dumnezeiesc. Dumnezeu descoperă omului această taină numai când omul se smerește în fața Sa: „temerea de Domnul este începutul înțelepciunii” (Psalmul 111.10).

În înțeles omenesc, această relație poate fi ilustrată grafic printr-un triunghi cu toate laturile egale; pe o latură a acestui triunghi scriem „Tatăl”, pe cealaltă, „Fiul”, pe a treia, „Duhul Sfânt”, iar în mijloc, „Dumnezeu”. Când punctul central este unit cu colțurile, înțelegem câte ceva din Dumnezeul întreit! Putem să-L vedem astfel pe Dumnezeu Tatăl, pe Dumnezeu Fiul și pe Dumnezeu Duhul Sfânt într-o *treime dumnezeiască* în deplină armonie.

Dar Dumnezeu nu vrea să fie numai înțeles, ci și *crezut*. Pentru a putea fi crezut, El S-a descoperit omului:

1. Prin creația Sa

Dumnezeu a chemat totul în prezența Sa prin Cuvântul Său. „El a spus și a fost; El a poruncit și a luat ființă” (Psalmul 33.9). Omul poate privi și admira natura cu tot ce se mișcă în ea. Toate acestea amintesc omului că Dumnezeu le-a creat. Dumnezeu nu este natura, ci natura este lucrarea mâinilor Sale.

2. Prin lucrarea Sa în creație

Dumnezeu hotărăște mișcarea soarelui, a lunii, a stelelor: „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți” (Matei 5.45). Dumnezeu le face să crească, toate pentru binele zilnic al omului. Cineva poate să spună că acestea se datorează legilor naturii. Dar legile sunt ceva de neclintit (de exemplu legea gravitației). Dacă schimbarea timpului s-ar face după legi, ar însemna ca înflorirea, secerișul, ploaia, căldura, înghețul și zăpada să decurgă în fiecare an uniform ca un ceas.

Ce s-ar întâmpla dacă natura ar fi la voia întâmplării? Domnul Isus este Acela care susține „toate prin Cuvântul puterii Sale...” (Evrei 1.3). Nu este nici un om care ar putea dirija tot «mersul» naturii. Ce bine că această lucrare nu este lăsată la dispoziția omului sau la voia întâmplării!

3. Prin poporul Său Israel

După potop, când oamenii, în mândria lor, au vrut să-și construiască un turn până la cer, Dumnezeu Și-a ales un popor față de care Și-a arătat dragostea și binecuvântarea în mod deosebit. Vechiul Testament este plin de dovezi ale dragostei și bunătății lui Dumnezeu, cu toată necredințioșia poporului Său. Pe multe căi rătăcitoare a umblat poporul Israel până în ziua de astăzi, dar promisiunile pe care le-a dat Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov rămân neclintite până în veșnicie.

Dumnezeu este credincios cuvântului spus și nu și-l mai retrage. Poporul Său a continuat să existe în toate timpurile, în ciuda tuturor planurilor de distrugere față de el. Câte popoare au fost mari cândva, însă numele lor nu mai este cunoscut astăzi! Dar poporul Israel, poporul lui Dumnezeu pe acest pământ, a rămas.

În anul 1948, când, în ciuda tuturor împotrivirilor, israeliții au primit înapoi țara lor, au descoperit împlinirea uneia dintre promisiunile lui Dumnezeu față de ei.

4. Prin venirea Fiului Său pe pământ

Aceasta a fost cea mai mare revelație a lui Dumnezeu din toate timpurile: prin Fiul Său venit pe pământ. Prin această lucrare, Dumnezeu a luat un chip de om, pentru a-l readuce în comuniune cu El pe omul pierdut. Dar toate minunile pe care Domnul Isus le-a făcut pe pământ, ca și lucrarea de pe Golgota, au fost socotite de oamenii necredincioși de domeniul povestirilor. Pe Golgota S-a revelat însuși Dumnezeu. Când pământul s-a cutremurat și soarele și-a pierdut strălucirea, nu a fost

un eveniment întâmplător, ci atunci a fost arătată o parte din puterea lui Dumnezeu, care a putut fi simțită de oameni.

5. De la Golgota și în mod deosebit de la Rusalii, Dumnezeu Se descoperă la mii și milioane de oameni

Din oameni care altădată îl batjocureau și îl urau, Dumnezeu a făcut oameni care îl iubesc și care îl adoră. Pe ucigași i-a transformat în oameni ai păcii și ai dragostei. Din făpturi căzute în deznădejde a făcut oameni plini de speranță. Scoțând pe oameni din toate rasele și limbile și ducându-i la o experiență vie, Dumnezeu zidește și astăzi adevărata Sa Biserică. Aceștia sunt răscumpărații prin lucrarea de pe Golgota, în fața cărora Dumnezeu Se prezintă cu numele: „EU SUNT CEL CE SUNT”.

6. Dumnezeu Se descoperă întregii omeniri prin cuvântul său

Sfânta Scriptură este Cartea răspândită în cele mai multe limbi și dialecte. Bărbați sfinți, îndemnați de Duhul Sfânt, au scris și au mărturisit despre existența și voia lui Dumnezeu. Oricine citește Biblia cu sinceritate nu poate să nu-și dea seama că nu este vorba de cuvântul omului. Numai Dumnezeu poate să Se descopere oamenilor așa cum a făcut-o în Sfânta Scriptură.

Cine este Dumnezeu? Astăzi El încă este Dumnezeul harului și al îndurării. Dar El nu va rămâne așa. Acest pământ plin de ură și de păcat, pe care zilnic se varsă sânge nevinovat, L-a determinat pe Dumnezeu să pună o limită harului Său.

Omul întreabă: «Cum se vor termina toate relele?» Răspunsul îl va da Dumnezeu. El va judeca la timpul hotărât. Nimic nu rămâne uitat cu privire la păcat și fărădelege. Dumnezeu va judeca tot răul. „Este înfricoșător lucru să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10.31). După ce omenirea va fi judecată, pământul va fi ars: așa citim în 2 Petru 3.7.

Omului de astăzi, care trăiește în epoca nucleară, nu-i este greu să-și imagineze această realitate. Dumnezeu va avea apoi un cer nou și un pământ nou, unde nu vor mai fi păcat și moarte, ci va locui dreptatea. Atunci vor domni fericirea și bucuria. Dumnezeu își împlinește planul cu această creație căzută în păcat și nimeni nu-L va putea împiedica în realizarea lui.

Întrebarea care se pune pentru fiecare în parte este aceasta: «Ce este Dumnezeu pentru mine? Ceva de neînțeles? de necuprins? Ceva nesigur sau înfricoșător? Este El Tatăl meu ceresc, astăzi? Sau este Judecător, mâine?» Dumnezeu Se descoperă și acum oamenilor prin lucrările Sale și prin Biblie.

Dumnezeu aude strigătul și suspinul copiilor Săi și are încă răbdare față de nelegiuirea, batjocurile și refuzul oamenilor. Curând însă îi va conduce pe copiii Săi la realitatea celor crezute; și atunci omenirea va fi judecată după faptele ei. Ferice de cel care poate spune împreună cu psalmistul: „Numai în Dumnezeu rămâne liniștit sufletul meu; de la El vine mântuirea mea. Numai

El este stânca mea și mântuirea mea, turnul meu înalt; nu mă voi clătina mult. La Dumnezeu este mântuirea mea și gloria mea, stânca tăriei mele; adăpostul meu este în Dumnezeu" (Psalmul 62.1,2,7).

(3) Cine este Diavolul?

În Ezechiel 28.14-19 citim: „Erai uns ca un heruvim ocrotitor și așa te-am rânduit; erai pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu; umblai prin mijlocul pietrelor de foc. Erai desăvârșit în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până când s-a găsit nedreptate în tine. Prin belșugul negoțului tău ți-au umplut lăuntru cu violență și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat, ca necurat, de pe muntele lui Dumnezeu; și te-am distrus, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor de foc! Ți s-a înălțat inima din cauza frumuseții tale; ți-ai stricat înțelepciunea din cauza strălucirii tale; te-am aruncat la pământ, te-am dat înaintea împăraților ca să te privească. Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, ți-ai profanat locașurile tale sfinte; și Eu am scos un foc din mijlocul tău; el te-a mistuit, și te-am prefăcut în cenușă pe pământ, înaintea ochilor tuturor celor care te priveau. Toți cei care te cunosc între popoare vor fi uimiți de tine, ai ajuns o groază și niciodată nu vei mai fi!"

În timpul nostru s-a dezvoltat ideea că discuțiile despre Diavol (Satan) nu ar mai fi potrivite. Dar niciodată nu a fost amintit numele Diavolului așa de mult ca în zilele noastre.

Omul știe că există puteri diabolice și, de frică, încearcă să le ocolească. Fără să vrea, stă mereu în fața întrebării: „Există Diavol?"

Unii răspund: „Eu nu cred în existența Diavolului"; aceștia îl consideră de domeniul închipuirii. Alții, dominați de superstiție, îl văd pe Diavol într-o pisică neagră sau în unele obiecte.

Diavolul nu este răul de fiecare zi, cu toate că nu-i putem contesta efectele în nici un moment, și nu este nici conjunctură (nefavorabilă), nici trăsătură de caracter. Diavolul este o persoană: marele împotrivor al lui Dumnezeu. Este *Cel Rău*, inauguratorul tuturor fărădelegilor și vărsărilor de sânge din toată lumea. Dumnezeu spune despre el că este marele rătăcitor al lumii, criminal și mincinos de la început.

Urmările groaznice ale lucrării Diavolului le putem urmări fiecare în parte.

Cum a ajuns la această stare? Sfânta Scriptură ne amintește pe scurt despre apariția sa. Cel mai important lucru pentru noi, oamenii, este să ne depărtăm de Diavol și de tot ce este legat de el. Sfânta Scriptură nu a fost scrisă pentru a potoli curiozitatea noastră de a cunoaște toate amănuntele, ci pentru a ne arăta starea noastră în fața lui Dumnezeu și drumul înapoi la El.

În versetele amintite la început ne este arătat cine a fost cândva Diavolul.

Cea dintâi creație a fost una de lumină și, înaintea căderii, Diavolului i-a fost dată stăpânirea luminii. Dumnezeu l-a creat și l-a înzestrat cu frumusețea unui înger măreț. Dar, din poziția sa strălucită, Diavolul s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu, aspirând la tronul Său.

Dumnezeu a trebuit să-l îndepărteze pe Diavol din poziția sa. Ce a însemnat căderea lui putem înțelege dacă privim cu atenție perioada de timp dintre versetele 1 și 2 din Geneza 1. Când Satan a fost aruncat pe pământ, pământul a devenit pustiu și gol (versetul 2). Dumnezeu, în măreția și atotputernicia Sa, nu putea crea un pământ lipsit de armonie și de perfecțiune.

De atunci, Diavolul este plin de o mânie fără margini împotriva lui Dumnezeu și împotriva omului care a fost creat ca să-L cinstească pe Creatorul său. Diavolul a reușit să-l rățească pe om și să-l atragă de partea sa. Omul a recunoscut prea târziu că, prin înșelăciunea lui Satan, a fost despărțit de Dumnezeu, Izvorul Luminii și al Vieții. Satan a triumfat tocmai prin neascultarea omului.

O durere fără margini însoțește viața omului ajuns sub puterea Diavolului. Satan îl ține pe om prins cu legături tainice și, prin tot felul de lucruri josnice, derutează inima care nu rămâne în legătură cu Dumnezeu, căutând s-o afunde tot mai mult în mizeria păcatului. Scopul său este de a-l face pe om să trăiască în păcat până la moarte.

În dreptatea și sfințenia Sa, Dumnezeu a trebuit să-i scoată din grădina Edenului pe primii oameni, căzuți în păcat, deoarece nu mai putea să aibă vreo legătură cu ei. Ceea ce însă nu știa Satan a fost că Dumnezeu este și *dragoste* și că El îl iubea pe om, cu toate că acesta ajunsese în acea stare păcătoasă.

Dumnezeu a prezis Diavolului o zi când îl va judeca pentru tot răul pe care l-a făcut în lume. Această zi a sosit acum aproape două mii de ani, când pe Golgota a avut loc confruntarea din toate timpurile: lupta dintre Fiul lui Dumnezeu și Diavolul. Nici un om nu ar fi fost în stare să ducă această luptă, deoarece, pentru a ieși biruitor, trebuia să fie fără păcat.

Din acest motiv a trebuit să vină Dumnezeu însuși în Persoana Fiului Său pe pământ și, la crucea de pe Golgota, să-l biruiască pe Satan. Pentru ochiul necredinței a fost o luptă în slăbiciune, dar, pentru ochiul credinței, la Golgota s-a desfășurat lupta dintre puterea luminii și cea a întunericului, îngerii lui Satan s-au cutremurat văzând urmările acestei lupte pentru ei. Sentința pronunțată cu atâta timp înainte (Ioan 16.11) s-a dezvăluit la Golgota în toată puterea ei (Evrei 2.14-16).

Dumnezeu a strălucit în suveranitatea Sa în chipul cel mai minunat când Fiul Său a zdrobit puterea lui Satan. Atunci s-a creat posibilitatea revenirii la comuniunea cu Creatorul său a omului legat de păcat. Dar Satan este încă liber, este încă activ, fiind însuși prințul lumii acesteia.

Prin lucrarea desăvârșită a Fiului lui Dumnezeu, fiecare om are posibilitatea să fie eliberat de sub puterea lui Satan pe calea arătată clar de Cuvântul lui Dumnezeu: *credință și pocăință*.

Mânia lui Satan împotriva lui Dumnezeu, împotriva credincioșilor Săi, ca și asupra întregii creații este tot mai mare. El știe că zilele îi sunt numărate. De aceea, strădania lui este mare și vrea să ducă pe cât mai mulți oameni la pierzare. Cu cei credincioși, el nu poate face ce vrea, pentru că ei sunt smulși de sub autoritatea sa prin jertfa de la Golgota.

În șiretenia sa, Diavolul încearcă prin gânduri de *frică*, prin *rușine* sau prin *comportarea lumească a unor creștini* să împiedice venirea oamenilor la credința în Isus. Satan dorește ca cei credincioși să nu mai fie uniți, astfel ca, prin mulțimea *dezbinărilor* acestora, Biserica lui Dumnezeu să nu-și poată da mărturia la înălțimea chemării ei.

Satan atacă fie ca un leu înfuriat, fie ca un înger de lumină. Constatăm cu regret că, în unele cazuri, a reușit să-i facă pe unii creștini să nu mai fie în umblarea practică așa cum ar trebui. Cum? Prin faptul că i-a lămurit că Biblia *nu ar fi singurul îndrumar* al gândurilor și faptelor creștine.

Mult mai ușor îi este lui Satan cu oamenii necredincioși. El nu vrea ca omul să reflecteze asupra vieții sale, să se condamne pentru starea de păcat și să privească la jertfa de pe Golgota, unde poate găsi salvare și eliberare. Diavolul vrea ca fiecare om să rămână în starea sa (omul este născut în împărăția întunericului și este supus puterii lui Satan), pentru a putea merge împreună pe calea pierzării. De nimic nu se teme Satan mai mult ca de preocuparea omului cu Biblia, cu jertfa de pe Golgota, cu veșnicia: într-un cuvânt, cu adevărurile lui Dumnezeu.

Scopul Diavolului este de a ține întreaga omenire *legată în păcat*, ca astfel să ajungă la condamnarea veșnică. Nici un efort nu i se pare prea greu și, prin diferite mijloace, caută să-i aducă pe oameni pe căi greșite.

Una dintre cele mai subtile metode ale lui Satan este *religia*. Ea a fost de la început cea mai tare armă pentru Diavol. Câte religii omenеști, câte învățături rătăcite și cât ateism nu a preluat omul de la Satan! El îi spune omului că poate fi religios, dar să nu se pocăiască; că poate fi creștin, dar să nu o ia așa de serios; că poate crede în mulți idoli, dar pe veșnicul și singurul Dumnezeu adevărat să-L lase deoparte: așa au mers oamenii conduși în viață de marele rătăcitor. Satan îl lasă pe om să creadă orice, dar să nu accepte ideea că este păcătos pierdut care are nevoie de un Mântuitor.

Mulți oameni sunt legați de Satan prin *ocultism* și spiritism, prin horoscoape, prin citirea în stele, vrăjitorii și multe altele. În trecut era lucru obișnuit arderea vrăjitoarelor; astăzi este la modă chemarea spiritelor. Astfel reușește Satan să-i țină pe oameni în împărăția întunericului.

Când un om nu-i este supus, caută să-l umple de *frică* și de nemulțumire. întreaga omenire trăiește în frică și în neliniște față de puterile invizibile ale răului. Satan este foarte atent ca nimeni

să nu se elibereze de acest jug. O inimă fricoasă și care nu cunoaște adevărul este o unealtă potrivită în mâna sa. Și ce greu îi apasă pe oamenii din lumea întreagă teama de viitor, nesiguranța cu privire la ce va fi...

Dacă prin toate aceste metode nu-și atinge ținta, atunci caută să-l facă pe om *nepăsător* și inofensiv. Ca să nu se mai gândească cu seriozitate la veșnicie, îi dă omului tot felul de ocupații și de distracții. Astfel omul își închide urechile și nu mai poate să audă că există o căpetenie a tuturor relilor. Și Satan se bucură când această închidere a urechilor și a ochilor se face și prin literatură, teatru...

Un alt mijloc de acțiune al lui Satan este *războiul*. Pe această cale, el reușește să-i facă pe o mulțime de oameni să-și piardă viața fără să apuce să se mai împace cu Dumnezeu. Războiul aduce suferințe groaznice, dar, între acestea, chinurile eterne ale celor care pleacă neîmpăcați cu Dumnezeu nu pot fi comparate cu nimic. Nimeni în lume nu dorește războiul, dar, în mâinile lui Satan, omul devine o unealtă ușor de manipulat pentru atingerea planurilor sale, astfel că, fără să vrea, se trezește optând pentru calea armelor.

Nu religia îi lipsește omului, ci Vestea Bună a biruinței de pe crucea Golgotei. Lui Satan îi este indiferent dacă omul crede sau nu în existența lui sau dacă îl ia în răs, dar nu suportă ca omul să se îndrepte spre Golgota, spre Jertfa prin care *a fost învins*.

Ceasul *căderii sale* însă se apropie; încă puțin timp și sentința împotriva lui va fi pusă în aplicare. O privire de ansamblu asupra istoriei omenirii arată clar că lucrările lui Satan sunt tot mai apăsătoare și mai periculoase. Dar Dumnezeu a stabilit o zi pentru sfârșitul acestuia. Acum Satan este încă regele pământului, iar omul încă poate alege: pentru prințul lumii acesteia sau pentru Dumnezeu. Curând timpul de har se va sfârși.

Când *credincioșii* vor fi *ridicați* în gloria Tatălui, *Satan* va fi *aruncat* din locurile cerești *pe pământ*. Când „sarea” (simbol al celor credincioși) va fi luată de pe pământ, procesul descompunerii se va desfășura cu repeziciune.

Atunci furia lui Satan va fi îngrozitoare și între oamenii rămași pe pământ se va vărsa mult sânge: „...Vai de voi, pământ și mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de mânie mare, fiindcă știe că are *puțin timp*” (Apocalipsa 12.12).

După acest „puțin timp”, Dumnezeu îi va arunca pe Satan și pe îngerii săi „în iazul de foc și de pucioasă” (Apocalipsa 20.10), iar pe pământul cel nou, fără păcat, fără moarte și fără Diavol, credincioșii vor trăi *glorificându-L pe învingătorul de pe Golgota*.

(4) Cine este ISUS Hristos?

Nici un nume de pe acest pământ nu a fost atât de *cunoscut* și de *răspândit* ca Numele lui *Isus*. De aproape două mii de ani, de când a fost pronunțat pentru prima dată în mod deschis, acest Nume nu a fost uitat. Întrezărim aici ceva din grija Tatălui Său: „de aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un *Nume* care este mai presus de orice nume" (Filipeni 2.9). Multe nume mari au existat în lume, dar cele mai multe au fost uitate; doar câteva au rămas în amintirea oamenilor.

Nici un nume de pe acest pământ nu a avut o asemenea putere de influență, încât să te facă să iei o anumită poziție, ca Numele lui Isus. Astfel vom întâlni oameni care-L *urăsc* sau II disprețuiesc și oameni care *se tem* de El, care răspund în fața acestui Nume cu stimă și cu adorare. Pentru unii, acest Nume este greu de pronunțat; pentru alții însă, acest Nume constituie cea mai mare fericire a lor.

Cine este Isus? Multe s-au scris și mai multe s-au spus despre El. Cu siguranță, Isus nu este un om care să fi întemeiat o religie, nici un învățat cu o înaltă ținută morală, nici un poet care să fi compus versuri frumoase, nici un idealist cu o nouă viziune asupra lumii, pentru care să-și dea viața, nici unul care să atragă masele la El, îndemnând la răscoală împotriva statului. Isus nu a urmărit să Se proclame ca împărat în fruntea unui popor pământesc. Nimic din toate acestea nu găsim la El.

El nu este creat. Este Fiul lui Dumnezeu din veșnicii. Când Dumnezeu a creat cerurile, citim despre Isus: „Când El pregătea cerurile, Eu eram acolo; când trăgea un cerc pe fața adâncului, când așeza norii sus, când fântânile adâncului deveneau tari, când impunea mării hotărârea Sa, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când stabilea temeliile pământului, atunci Eu Li eram *Meșter* și zilnic eram *desfătarea Sa*, veselindu-Mă întotdeauna înaintea Lui, veselindu-Mă în partea locuită a pământului Său; și desfătările Mele erau în fiii oamenilor" (Proverbe 8.27-31).

În primul verset al Evangheliei după Ioan, acest adevăr este din nou arătat:

„La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu". Isus a fost *la începutul oricărui început*. În Evanghelia după Matei citim: „Și iată un glas din ceruri spunând: Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea" (3.17). Dumnezeu Tatăl nu a avut *nimic mai presus decât Fiul Său preaiubit*. Pentru El și prin El au fost create toate lucrurile.

Isus este *punctul central al dragostei Tatălui*. Tot ce a creat Dumnezeu a fost pentru Fiul Său; chiar și „întocmirea" ta și a mea au fost pentru El. Nimeni nu poate înțelege fiorii care străpungeau inima Tatălui când își dădea Singurul Fiu ca să fie judecat la Golgota pentru păcatele omenirii...

Prin neascultare față de Dumnezeu, omul s-a condamnat singur, astfel că asupra sa apasă judecata definitivă: moarte veșnică. Dar, înaintea pronunțării sentinței, Dumnezeu a hotărât să-l scape pe om de judecată prin jertfirea Fiului Său Preaiubit.

Încă de pe primele pagini ale Bibliei aflăm că Dumnezeu l-a înștiințat pe Satan că va veni Cineva care-i va sfărâma capul (Geneza 3.15). Multe profeții ale Vechiului Testament mărturiseau cu mult timp înainte despre Domnul Isus Hristos că va veni pentru a face pace între om și Dumnezeu, că Se va naște dintr-o fecioară, în ce localitate anume, precum și care va fi atitudinea oamenilor față de El.

Scopul venirii Sale aici pe pământ a fost glorificarea lui *Dumnezeu*, nimicirea puterii lui *Satan* și împăcarea *omului* cu Dumnezeu. Când Domnul Isus a venit pe pământ, îngerul a spus: „vă aduc o veste bună, de mare bucurie, care va fi pentru tot poporul” (Luca 2.10). Atunci s-a vestit cea mai mare bucurie a tuturor timpurilor: întruparea Fiului lui Dumnezeu aici, pe pământ, în carne și sânge; și în toate avea să fie găsit asemenea oamenilor, dar fără păcat. Așa a mers El tot drumul cel greu până la crucea de pe Golgota.

Când Fiul lui Dumnezeu lua de bunăvoie groaznică judecată asupra Sa, pe pământ se petrecea cel mai mare eveniment al tuturor timpurilor. Isus, care nu a făcut niciodată nici un rău și în a Cărui gură nu s-a găsit vicleșug, a fost făcut păcat pentru noi. De către cine? De către oameni?! *Nu*, ci de către însuși Dumnezeu, Cel care spusese despre El că este Preaiubitul Său Fiu. Astfel El a suportat executarea sentinței în locul nostru.

Niciodată inima omului nu va putea înțelege ce a însemnat pentru Dumnezeu judecarea Preaiubitului Său Fiu pe crucea Golgotei... *Niciodată* inima omului nu va putea pătrunde durerea sufletească a Domnului Isus în cele trei ceasuri de întuneric care L-au determinat să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Marcu 15.34)... *Niciodată* omul vinovat nu va putea cuprinde adâncimea și înălțimea dragostei și îndurării lui Dumnezeu descoperite la Golgota...

Dumnezeu a găsit mijlocul de a-l ajuta pe omul păcătos, ca să se poată întoarce la *El*. Nimic mai presus și nimic mai prejos nu a avut Dumnezeu. Și tot ce a avut a dat, pentru ca omul să poată avea din nou pace și bucurie. În fața unei asemenea iubiri, să-i fie oare așa de greu omului să se închine?!

Domnul Isus Și-a dat viața pentru păcatele noastre: pentru păcat în totalitatea și gravitatea lui, dar și pentru păcatul rădăcină din noi. Pentru toate acestea, *Isus a fost făcut păcat*. Aceasta înseamnă că, pe crucea de la Golgota, Dumnezeu L-a tratat în judecata Sa dreaptă ca și când Isus ar fi fost izvorul păcatului.

Isus Hristos a făcut o lucrare desăvârșită, dându-Și viața de bunăvoie, El având putere și să-Și dea viața și s-o ia înapoi. Pentru toate acestea, să-L lăudăm și să-L cinstim pe veșnicie! Învierea lui Isus Hristos este pecetea biruinței Sale asupra morții, asupra păcatului și asupra Diavolului, dar și temelia unei vieți eterne.

După ce Și-a împlinit pe pământ misiunea dată de Dumnezeu, Isus „a fost luat sus” (Fapte 1.9), pentru a Se așeza la dreapta Tatălui. Acolo *mijlocește* la Dumnezeu pentru toți cei care, în acest timp de har, L-au primit ca Mântuitor personal.

Domnul Isus nu i-a lăsat singuri pe ai Săi în această lume. Le-a dăruit Duhul Sfânt, prin care ei pot fi una cu toți cei care cred în Numele Său.

Duhul Sfânt îi întărește pe credincioși, îi înviorează și îi îndeamnă să stăruiască în credință.

La tronul harului, Domnul Isus intervine pentru ai Săi ca *Mare Preot* care ia parte cu ei în slăbiciunile lor (Evrei 4.15). El este și Mijlocitor la Tatăl ceresc, atunci când credincioșii greșesc și își pierd orientarea, când păcătuiesc, când neascultarea a rupt comuniunea cu Tatăl.

Duhul Sfânt este activ aici pe pământ pentru a-i convinge pe oameni cu privire la păcatele lor. El mișcă inimile și conștiințele oamenilor când citesc Sfânta Scriptură, ca să înțeleagă cine sunt și ce trebuie să facă pentru a scăpa de judecata lui Dumnezeu.

Nimeni nu va putea spune vreodată că nu a știut cine este Isus Hristos, de ce a suferit, pentru cine a murit și ce așteaptă Dumnezeu de la fiecare.

Dumnezeu încă își arată harul Său față de toți oamenii, fără nici o deosebire. Ușa încă este deschisă și fiecare personal poate să intre pe ea. Ziua mântuirii este *astăzi*, nu mâine, când poate fi prea târziu.

Ce va fi *mâine* Domnul Isus pentru cei *credincioși*? Ca *Mire* ceresc, dorința Sa fierbinte este să-Și ducă în glorie Mireasa, rodul suferințelor Sale, și să înceapă *Nunta Mielului*. Înainte să plece de pe pământ, a promis că va veni iarăși pentru a-i lua pe ai Săi în locașul păcii veșnice. Domnul dragostei, al harului și al milei nu va mai pași pe acest pământ de pe care „strigă” (Geneza 4.10) atâta sânge nevinovat. Dacă S-ar ridica acum de pe tronul Tatălui, toți cei mântuiți pe temeiul lucrării Sale de pe Golgota ar fi răpiți pentru întâmpinarea Sa în văzduh. Domnul Isus va merge cu ei în slavă și niciodată nu vor mai fi despărțiți.

Ce va fi Domnul Isus *mâine* pentru cei *necredincioși*? După închiderea ușii harului, I)omnul Isus va spune: „Adevărat vă spun, nu vă cunosc” (Matei 25.12). „Legăți-i mâinile și picioarele și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 22.13).

De aproape două mii de ani, ușa harului este larg deschisă. Ce mare a fost prețul plătit de Domnul Isus pentru fiecare suflet în parte și cât de nepătrunsă este răbdarea Lui pentru toți cei care

acum încă refuză harul Său! *Astăzi* Isus poate fi Salvatorul tău; dacă respingi oferta Lui, *mâine* îți va fi Judecător. Astăzi încă este har, mâine va fi judecată; astăzi mai este scăpare, mâine, pedeapsă veșnică, condamnare veșnică, moarte veșnică.

Dumnezeu Tatăl a predat executarea judecății Domnului Isus. El a făcut tot ce era necesar ca omul să fie scăpat de pedeapsă. Va veni și clipa când orice genunchi va trebui să se plece înaintea Sa, atât a celor din cer, de pe pământ, cât și de sub pământ (aceasta înseamnă din iad) și toți vor recunoaște, „spre slava lui Dumnezeu Tatăl”, că Isus Hristos este *Domnul*.

El a luat asupra Sa păcatul și prin aceasta L-a slăvit pe Tatăl pe deplin, dar a pecetluit și sentința asupra lui Satan. Pentru omul vinovat și pierdut, Domnul Isus a intrat în spărtura care s-a creat între Dumnezeu și om.

Dumnezeu își va duce la împlinire planul pe care îl are cu *credincioșii*, cu *necredincioșii*, cu *pământul* și cu *Satan*:

- Credincioșii așteaptă ca ultima piatră să fie adăugată la Casa lui Dumnezeu.
- De atunci încolo, Domnul Isus îi va judeca pe cei *vii* care au trăit *fără El*.
- Atunci va întemeia împărăția de o mie de ani pe acest *pământ curățit prin judecăți*; vor putea intra numai oameni care recunosc autoritatea Lui. Iar după o mie de ani, când acest pământ va fi dus în rătăcire de Satan, nu se va mai face o curățire a pământului, ci o *nimicire prin foc*.
- Și atunci va avea loc, înaintea tronului mare și alb, judecata celor morți necredincioși (Apocalipsa 20.11).

Domnul Isus va preda iarăși totul în mâinile Tatălui. Atunci pe pământ va domni starea pe care Dumnezeu a stabilit-o din veșnicii și care va întrece cu mult starea în care se aflau primii oameni înaintea căderii în păcat. Atunci Dumnezeu va fi *total în toți* și va *locui cu oamenii*.

„Iată, cortul lui Dumnezeu (este) cu oamenii!” (Apocalipsa 21.3). Dumnezeu va fi punctul central al adorării.

Numele lui Isus, astăzi încă disprețuit, va fi conținutul fericirii depline. Numai atunci se va putea cunoaște bogăția Numelui Său.

O, Nume al lui Isus, cine poate să-Ți cuprindă adâncimea și înălțimea? Cine poate să vestească îndeajuns harul și dragostea al căror sfârșit nu se va vedea niciodată?

(5) Cine este omul?

La o privire superficială, omul ar putea crede că viața este numai un lanț de noroc și de întâmplare, o alternare de succese cu insuccese, de bucurii cu durere, de boală cu sănătate, de greutăți cu împliniri.

Omul este născut la un timp anume și fără intervenția sa. Viața lui, în comparație cu veșnicia, este numai o suflare, o clipă, un gând. A unora este mai scurtă, a altora mai lungă; a unora cu greutatea multe, a altora fără prea multe griji.

De ce? În fața acestei întrebări, unii încearcă să înțeleagă imediat sensul; alții merg nepăsători, încercând să-și înecă răspunsul în bucuriile de o clipă ale acestei lumi. Există și dintre aceia care ar dori să scape de viață, pentru că le pare tot mai grea. Fiecare dintre noi putem observa această lipsă de armonie în viața oamenilor.

Cine este omul? Omul nu este o făptură din vremuri străvechi. Au existat multe făpturi cu milioane de ani în urmă, dar care nu au nimic de-a face cu omul care trăiește în vremea noastră pe pământ.

Omul nu este un produs al evoluției într-o perioadă de milioane de ani. Această ipoteză ar fi nedemnă pentru el. Nu este nici rezultatul vreunei transformări spirituale.

Dumnezeu l-a creat pe primul om acum aproape șase mii de ani. Putem găsi ușor aceasta în Biblie, urmărind generațiile de la Adam la Hristos. În Geneza 1.26 citim: „Și Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ei să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ»".

Patru realități minunate sunt puse aici înaintea ochilor noștri:

1. Dumnezeu este Cel care l-a creat pe om. Omul nu a putut lua naștere singur, undeva și cândva, și nici nu a evoluat. Dumnezeu te-a creat pe tine și pe mine.
2. Dumnezeu l-a creat pe om *după chipul Său* și astfel a devenit o făptură desăvârșită. Nu era în el nimic rău sau urât. Primul om care a fost creat după chipul lui Dumnezeu trebuie să fi fost foarte frumos, pentru că citim că și după cădere au fost oameni foarte frumoși: Sarai (Geneza 12.14); Rebeca (Geneza 24.16); Bat-Şeba (2 Samuel 11.2); Adonia (1 împărați 1.6); Moise (Exod 2.2).
3. Primul om era nemuritor. Nu cunoștea moartea, cu urmările ei groaznice. Era fără păcat. Avea o inimă curată și liberă de orice gând rău.
4. Primul om era *liber*. Dumnezeu ar fi putut crea o ființă fără voință (ca un robot), dar noblețea omului este libertatea. Ce fericit trebuie să fi fost primul om la început, ca unul care nu cunoștea nevoile și grijile vieții! Așa l-a creat Dumnezeu pe omul din care astăzi a rămas numai o imagine aproape ștearsă.

De ce l-a creat pe om ca o făptură așa de prețioasă, fără asemănare nici în cer, nici pe pământ? Răspuns: Dumnezeu a dorit să aibă *fi* în care să investească dragostea și bunătatea Sa; făpturi *după asemănarea Sa*, peste care să răspândească lumina prezenței Sale; ființe care să-și *glorifice Creatorul* și în care Creatorul să Se poată glorifica și cu care să poată *umbla în comuniune*.

Dumnezeu le-a spus primilor oameni: „înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l" (Geneza 1.28). Din credințioasă față de Dumnezeu, oamenii trebuia să se ferească de Cel Rău și, în fericirea ascultării, să-L glorifice pe Creator.

Primul om avea tot ce era necesar pentru o viață fericită și fără neazuri. O singură poruncă primise: să nu mănânce din pomul din mijlocul grădinii. În ziua când mânca, murea. Omul era liber să aleagă între a asculta de Dumnezeu și a urma îndemnul lui Satan; între a păstra totul în nevinovăție și a pierde totul; între existență și moarte. Omul a optat însă pentru partea negativă, căzând în înșelătoria lui Satan, schimbându-și fericita viață de comuniune cu Dumnezeu cu o viață legată de puterea Celui Rău.

Ca plată a păcatului, și-a făcut apariția moartea - și aceasta sub trei manifestări:

- moartea *trupească*, răspândită peste tot și despre care dau mărturie roate cimitirele;
- moartea spirituală, cea care l-a dus pe om până acolo că nu-L mai cunoaște pe Dumnezeu, nemaivând nici o capacitate de a înțelege sfințenia, dreptatea și dragostea Sa: în această stare se află milioane de oameni;

• și, curând, după terminarea timpului de lier, omul va fi prada *morții veșnice*, care este starea veșnică a despărțirii de Dumnezeu: „Dar, cât despre fricoși și necredincioși și urâcioși și ucigași și curvari și vrăjitori și idolatri și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, care este *a doua moarte*' (Apocalipsa 21.8).

Omul a disprețuit bunătatea lui Dumnezeu și astfel nu a împlinit așteptările pe care Creatorul le-a avut cu privire la creația Sa. Făptura lui Dumnezeu, creată cu *voință liberă*, a devenit *unealtă fără voință* în mâna celui mai mare dușman al Celui Veșnic. Urmările acestei hotărâri greșite le vedem la tot pasul, în suferințele, ura și moartea care domnesc azi în lume.

Din pricina sfințeniei Sale, Dumnezeu nu putea să aibă vreo legătură cu omul neascultător și căzut în păcat. De bunăvoie omul s-a îndepărtat de comuniunea cu Dumnezeu și în această stare trăiește și astăzi pe pământ. Chiar dacă omul este religios, între el și Dumnezeu se înalță păcatul ca un perete despărțitor.

Ființa umană este păcătoasă. Cine își poate cunoaște îndeajuns propria natură păcătoasă? Din inima păcătoasă vin toate gândurile, cuvintele și faptele rele. „Desigur, pe pământ nu este nici un om drept, care să facă binele fără să păcătuiască" (Eclesiastul 7.20).

Dumnezeul cel drept și sfânt trebuie să dea sentința de moarte unui astfel de om neascultător. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata" (Evrei 9.27). Judecata lui Dumnezeu stă ca un nor greu care urmează să se descarce asupra omenirii. Dar

Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci ca el să se pocăiască și să trăiască. Dumnezeu îl iubește pe om, cu toate că acesta se află într-o stare de dușmănie.

În locul omului, Dumnezeu a jertfit la Golgota ce a avut mai scump, pe Unicul Său Fiu. Asupra Domnului Isus s-a revărsat toată mânia și El a fost făcut păcat de către Dumnezeu.

De ce? Pentru ca dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu să fie împăcate în așa fel încât omul pierdut să fie readus, prin har, în comuniune cu Izvorul vieții.

Omul poate hotărî fie să rămână în starea lui veche, fie să se smerească și să primească oferta lui Dumnezeu: harul și iertarea *prin credință*.

Viață sau moarte! Iată cea mai importantă hotărâre pe care o ia un om pe acest pământ! Nimeni nu-i poate lua hotărârea făcută, nimeni nu poate hotărî în locul lui, nimeni nu o poate înlocui cu vreo lucrare omenească. Hotărârea se poate lua numai *fiind în viață* pe acest pământ; după moartea trupească nu mai există nici o posibilitate de decizie a omului pentru Domnul Isus Hristos. Fiecare om trebuie să fie convins dacă a luat hotărârea cea bună, pentru că la Dumnezeu nu există nesiguranță, ci o *siguranță deplină a mântuirii*.

Urmările unei hotărâri false, în necredință, sunt de neschimbat, pentru că ele sunt pentru veșnicie. Putem spune cu certitudine că o existență.

Omul a disprețuit bunătatea lui Dumnezeu și astfel nu a împlinit așteptările pe care Creatorul le-a avut cu privire la creația Sa. Făptura lui Dumnezeu, creată cu *voință liberă*, a devenit *unealtă fără voință* în mâna celui mai mare dușman al Celui Veșnic. Urmările acestei hotărâri greșite le vedem la tot pasul, în suferințele, ura și moartea care domnesc azi în lume.

Din pricina sfințeniei Sale, Dumnezeu nu putea să aibă vreo legătură cu omul neascultător și căzut în păcat. De bunăvoie omul s-a îndepărtat de comuniunea cu Dumnezeu și în această stare trăiește și astăzi pe pământ. Chiar dacă omul este religios, între el și Dumnezeu se înalță păcatul ca un perete despărțitor.

Ființa umană este păcătoasă. Cine își poate cunoaște îndeajuns propria natură păcătoasă? Din inima păcătoasă vin toate gândurile, cuvintele și faptele rele. „Desigur, pe pământ nu este nici un om drept, care să facă binele fără să păcătuiească” (Eclesiastul 7.20).

Dumnezeul cel drept și sfânt trebuie să dea sentința de moarte unui astfel de om neascultător. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9.27). Judecata lui Dumnezeu stă ca un nor greu care urmează să se descarce asupra omenirii. Dar Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci ca el să se pocăiască și să trăiască. Dumnezeu îl iubește pe om, cu toate că acesta se află într-o stare de dușmănie.

În locul omului, Dumnezeu a jertfit la Golgota ce a avut mai scump, pe Unicul Său Fiu. Asupra Domnului Isus s-a revărsat toată mânia și El a fost făcut păcat de către Dumnezeu.

De ce? Pentru ca dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu să fie împăcate în așa fel încât omul pierdut să fie readus, prin har, în comuniune cu Izvorul vieții.

Omul poate hotărî fie să rămână în starea lui veche, fie să se smerească și să primească oferta lui Dumnezeu: harul și iertarea *prin credință*.

Viață sau moarte! Iată cea mai importantă hotărâre pe care o ia un om pe acest pământ! Nimeni nu-i poate lua hotărârea făcută, nimeni nu poate hotărî în locul lui, nimeni nu o poate înlocui cu vreo lucrare omenească. Hotărârea se poate lua numai *fiind în viață* pe acest pământ; după moartea trupească nu mai există nici o posibilitate de decizie a omului pentru Domnul Isus Hristos. Fiecare om trebuie să fie convins dacă a luat hotărârea cea bună, pentru că la Dumnezeu nu există nesiguranță, ci o *siguranță deplină a mântuirii*.

Urmările unei hotărâri false, în necredință, sunt de neschimbat, pentru că ele sunt pentru veșnicie. Putem spune cu certitudine că o existență veșnică fără Dumnezeu este legată de suferințe trupești și sufletești atât de groaznice, încât Sfânta Scriptură le exprimă astfel: „Dar cât despre fricoși și necredincioși și urâcioși și ucigași și curvari și vrăjitori și idolatri și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, care este a doua moarte" (Apocalipsa 21.8). „Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu" (Evrei 10.31).

Acum este un „*astăzi*" în care Dumnezeu lucrează prin dragoste, așteptând ca toți oamenii să se smerească și să se îndrepte spre Golgota pentru a primi mântuire. Ușa harului este încă larg deschisă și Dumnezeu cheamă: «Veniți la *Isus* toți cei trudiți și împovărați».

Cei care fac acest pas vor avea încă de aici, de pe pământ, o viață nouă în comuniune cu Dumnezeu Tatăl și cu Fiul Său. Și chiar dacă trăiesc pe acest pământ în slăbiciune și în încercări, sunt făpturi noi, care s-au întors la Cel care i-a creat. Pentru astfel de oameni, Domnul Isus Hristos este izvorul vieții veșnice, sursa de lumină în această lume întunecoasă, subiectul laudei și al adorării; când cei credincioși vor fi mutați din locul celor sperate în locul celor văzute, după toate luptele și încercările de pe acest pământ, odată ajunși la țintă, II vor vedea față în față pe Cel care le este subiect al adorării eterne.

Punctul de plecare din această lume este același pentru toți: „nu este nici o deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu" (Romani 3.22-23). Dar există o despărțire a drumurilor prin această hotărâre. Calea îngustă îi duce pe cei credincioși la fericirea veșnică în comuniune cu Dumnezeu, în timp ce calea largă îi conduce pe cei necredincioși la pedeapsa veșnică, departe de Dumnezeu.

O, de-ar lua fiecare hotărârea corectă! Spune, omule sărman, ce îți oferă această lume păcătoasă? Viața zboară și vine moartea care te duce înaintea judecății. Atunci nu-ți vor mai fi de nici un folos nici bogăția, nici anturajele. Acum este încă ziua harului, de aceea, te rog, ia seama! Nu se știe cât durează această zi. În curând vine noaptea morții. Grăbește-te să te smerești și să ajungi la har până mai este ziua harului. Pășește curajos pe calea cea strâmtă care te va conduce la comuniunea cu Dumnezeu.

(6) Ce este păcatul?

Aici un om sincer nu poate nega prezența păcatului, a acestei puteri îngrozitoare care subjugă omul și ale cărei urmări se pot vedea în orice zi. Fiecare este conștient de această putere în viața lui, deși uneori nu este vizibilă.

Chiar dacă sunt oameni care trăiesc o viață morală, totuși nu există *nimeni care să poată sta în fața sfințeniei lui Dumnezeu*. El pătrunde în adâncul ființei și vede că „dinăuntru, din inima oamenilor, ies gânduri rele, adultere, desfrânări, ucideri, furturi, lăcomii, răutăți, înșelăciuni, destrăbălări, un ochi rău, hulă, trufie, nebunie” (Marcu 7.21-22). „Pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3.23).

Omul caută să împacheteze păcatul într-un *ambalaj colorat*. Dar, pentru Dumnezeu, păcatul rămâne păcat, fie că este mic sau mare, la vedere sau ascuns, în gând sau în cuvinte sau în fapte. Păcatul este mai mult decât slăbiciune de caracter. Toată omenirea este cuprinsă de păcat și orice om duce o luptă nemiloasă cu el. *Nimeni nu trebuie să învețe păcatul*: el locuiește în inima fiecărui om. Se arată din fragedă copilărie și pe parcurs ia proporții până ajunge să distrugă trupul, sufletul și duhul.

Dar *ce este păcatul?* Ce este această putere misterioasă sub care suspină întreaga omenire? Păcatul este *peretele despărțitor* între om și Dumnezeu. Precum nu au nimic în comun apa cu focul, întunericul cu lumina, moartea cu viața, tot astfel, omul natural este despărțit de Dumnezeu ca urmare a păcatului.

Acum să ne punem o altă întrebare: *care este cel mai mare păcat*: Cuvântul lui Dumnezeu ni-l arată clar: este *independența* omului față de Creatorul său. A face voia proprie, a nu te interesa de Dumnezeu, a te comporta ca și cum nu-I datorezi nimic Celui care te-a creat este cel mai mare păcat, din care se nasc toate celelalte păcate grosolane.

Din fire, omul este *păcătos în toată ființa sa*, este rău, stricat, bun de aruncat. De aici gândurile și lucrările rele pe care le putem vedea în noi înșine și pretutindeni în lume. Murdăria păcatului crește clin zi în zi ca un morman de moloz.

Ce viață fericită a trăit omul în starea de inocență, fără păcat, în comuniune cu Dumnezeu! Dar s-a încrezut în cel mai mare mincinos al tuturor timpurilor mai mult decât în Dumnezeu; a dat ascultare celui care-i șoptea: „Nicidecum nu veți muri. Pentru că Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3.4-5).

Și, ca și cum viața fericită și de nevinovăție nu i-ar fi fost suficientă, omul a dorit să fie *ca Dumnezeu*. Cel creat a dorit să fie ca Cel care creează. Așa a venit păcatul prin primul om și, prin păcat, moartea. Când omul s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu și a călcat porunca Sa, a fost nevoit să părăsească grădina Edenului - locul nestingheritei fericiri și bucurii - fiind izgonit departe de Creatorul său. O perdea ca de fier a căzut în clipa când Satan, cu râsul său ironic, l-a despărțit pe om de Dumnezeul său. Și toate generațiile poartă în trupurile lor până în ziua de astăzi urmările acestei despărțiri.

„Veți muri negreșit” a spus Dumnezeu și astfel moartea a devenit plata păcatelor. Și nu numai că de atunci omul a trebuit să suporte *moartea trupească*, dar și *viața* îi este *plină de boli*, de *dureri*, de *frică*, de *deznădejde*. Împreună, acestea formează partea văzută a urmărilor căderii în păcat. Însă cea mai groaznică urmare este *moartea veșnică*, pe care omul necredincios o întâlnește numai după ce viața lui scurtă de pe acest pământ se sfârșește, prin moartea trupească. *Veșnic fără Dumnezeu...!* „Și fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor. Și nu vor avea nicidecum odihnă” (Apocalipsa 14.11). Ce groaznice consecințe are păcatul!

Acum omul încă poate striga, precum psalmistul: „Doamne, ai milă de mine”, sau precum sârmanul lepros: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești” (Luca 5.12). Când își exprimă sincer această cerere, va putea auzi un răspuns binevoitor. Dumnezeu a dat omului posibilitatea salvării, ca astfel să nu mai ajungă la judecată: L-a dat pe Fiul Său ca Mijlocitor, după ce a purtat asupra Lui judecata pentru păcat.

Omul nu poate face nimic pentru a ieși din starea sa păcătoasă, iar păcatele și lucrările lui rele cer judecata. Atunci Dumnezeu, în îndurarea Sa, își arată dragostea trimițându-L la om pe Cel care era bucuria inimii Sale. Cine altul ar fi putut lua asupra sa pedeapsa omului păcătos? Nici un om nu ar fi fost în stare, pentru că păcatul nu se poate șterge cu păcatul.

Nici *îngerii nu ar fi putut* satisface ceea ce cerea sfințenia lui Dumnezeu, pentru că ar fi trebuit să fie ființe asemănătoare omului, ca să poată face această lucrare. În plus, era nevoie și de bunăvoință.

Domnul Isus a fost gata să ia de bunăvoie toată judecata asupra Sa, nu numai moartea, pentru a rezolva cerințele dreptății lui Dumnezeu. De aceea Tatăl a putut spune: „Acesta este Fiul Meu

Preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea" (Matei 3.17). El, care nu a cunoscut nici un păcat - în gura Căruia nu s-a găsit nici un vicleșug (Isaia 53.9) - a mers la cruce ca Locțiitor al nostru, ca Cel care a suportat sentința. Acolo a fost iertat păcatul care stătea între Dumnezeu și om; prin sângele Său care a curs au fost iertate păcatele întregii omeniri.

Prin dragostea și îndurarea Sa, *Dumnezeu îl cheamă pe om* de pe calea păcătoasă spre Casa Tatălui. Ce trebuie să facă pentru a fi părtaș acestui har? Nimic altceva decât să-și recunoască vinovăția și păcatul prin smerire în fața dreptății lui Dumnezeu care cere judecată. Când omul ajunge la această stare prin *credință*, primește iertare deplină în puterea jertfei Domnului Isus.

Omul nu poate face *nimic* pentru salvarea sa. Religiile care vor să prezinte alte căi de întoarcere la Dumnezeu îi duc pe oameni în rătăcire. Există o *singură cale* și o *singură direcție*: de la Dumnezeu la oameni. Numai pe această cale se poate ajunge în comuniune cu Dumnezeu, într-o poziție mult mai intimă decât aceea pe care o aveau primii oameni înainte de cădere. „Cine crede în Fiul are viață veșnică; și cine nu se supune Fiului nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el" (Ioan 3.36). „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață" (Ioan 5.24).

Omul trece cu ușurință pe lângă acest har, dorind mai degrabă *să facă ceva*, să-I dăruiască ceva lui Dumnezeu, pentru ca apoi să poată pretinde că a contribuit și el la lucrarea de mântuire. Dar Dumnezeu nu primește nimic afară de inima păcătoasă. Recunoașterea stării de păcat este pasul spre smerire și apoi spre iertare. Numai așa se ajunge la izvorul vieții, la adevărata viață veșnică. „Cine îl are pe Fiul *are* viața; cine nu îl are pe Fiul lui Dumnezeu *n-are* viața" (1 Ioan 5.12).

Primul om nu l-a cunoscut pe Dumnezeu ca Tată. Dar cine pășește pe calea credinței devine un copil al lui Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului și poate să-L numească „*Tată*”.

Dumnezeu a judecat păcatul în Fiul Său și astfel fiecare credincios a devenit *grațiat, îndreptățit, împăcat* cu Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos (Romani 5.1).

Așa cum nu putem trăi fără aer, tot astfel avem nevoie de *barul lui Dumnezeu* pentru salvare și ocrotire. După mântuire, în trupul acesta plin de slăbiciune mai avem încă de *lucru cu păcatul* care locuiește în noi. Păcatul este doar pus deoparte, ca un pom tăiat, dar rădăcinile lui dau încontinuu lăstare: roadele firii păcătoase.

Cât timp călătorim pe acest pământ suntem dependenți de harul lui Dumnezeu. Dacă greșim, harul este prezent pentru a ne reabilita prin spălarea cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu. Să avem îndrăzneală la harul lui Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos! Harul ne ajută să ținem *firea păcătoasă în moarte*. Prin propria putere nu putem face nimic; ne pierdem orientarea imediat. „Dar, unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult" (Romani 5.20).

Păcatul se întinde ca o molimă în omenire și în creație. A intrat în lume prin primul om și de atunci pătrunde în toate generațiile. Dumnezeu, prin harul Său, S-a îndurat de noi. Prin al doilea Om, Cel venit din cer, fiecare poate fi salvat de boala aceasta de moarte și poate fi vindecat și astfel să primească viață veșnică. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3.16).

Astăzi *încă există har*, harul nespus de mare al lui Dumnezeu. Curând cei credincioși vor ajunge de la credință la realitate și atunci problema păcatului vechi se va termina. Viață veșnică fără lacrimi, fără dureri, fără moarte va fi destinul tuturor celor care, prin credința în sângele Fiului lui Dumnezeu, s-au lăsat curățiți de orice păcat. Ei pot să cânte de aici, de pe pământ:

O fericire negrăită: Dumnezeu nu mai ține mânie!

Pe păcătos l-a grațiat, Poate păcatele sunt iertate! Moartea în temniță este-aruncată, In Isus Mântuitorul, viața ne-a fost dată!

(7) Ce este credința?

Omului îi plac mai mult lucrurile care se văd și se aud, decât cele care nu se văd și nu se aud. Dar trebuie să recunoaștem că, în jurul nostru, multe nu pot fi cuprinse cu ochii și pătrunse cu auzul și totuși există. Dacă cineva spune: «Eu cred numai ceea ce văd», atunci această afirmație este nu numai fără valoare, ci și lipsită de sens, pentru că nimeni, de pildă, nu poate nega existența puterilor supranaturale.

Iată două dintre cele mai importante întrebări: «ce anume crede omul?» și «pe ce se bazează credința sa?»

Dacă înțelegem că sunt ușor de crezut lucrurile văzute, rămâne totuși greu de priceput de ce sunt primite cu ușurință veștile care nu se pot verifica, vorbele goale. Omul este gata să accepte și lucruri nesigure, numai *să nu creadă* Cuvântul care iese din gura Celui care este Adevărul însuși. A crede în Dumnezeu care Se descoperă zilnic omului pare o greutate; mai ușor îi este să creadă în existența puterilor invizibile ale demonilor care influențează viața.

De ce? Pentru că omul firesc *nu poate* să creadă! Credința mântuitoare este un dar de la Dumnezeu. Citim în Romani 8.7: „Gândirea cărnii (firii păcătoase) este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici *nu poate*”, iar în 1 Corinteni 2.14 citim: „Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și *nu le poate* cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual”.

Acest adevăr iese mereu în evidență în împrejurări concrete. Când le vorbim celor din jurul nostru despre adevărurile divine, atât de prețioase inimilor noastre, ei ne răspund adeseori: «Este foarte frumos, dar eu *nu pot* să cred. Vă invidiez că puteți să credeți».

De ce *nu pot* oamenii să creadă în Dumnezeu și în Cuvântul Său? Pentru că înaintea credinței se află smerirea. Cine este oare gata să se supună voii lui Dumnezeu și astfel să se vadă ca păcătos vinovat și pierdut care are nevoie de îndurare?

Ce este credința? Credința mântuitoare este *darul lui Dumnezeu* pentru toți oamenii care sunt gata să se smerească. Credința nu este moștenire de la părinți. Nu este nici rezultat al botezului, nici rod al apartenenței la o religie. Credința nu poate fi cumpărată sau învățată. Dumnezeu nu poate fi cunoscut cu mintea. „Lumea, prin înțelepciune, nu L-a putut cunoaște pe Dumnezeu” (1 Corinteni 1.21).

Credința este un *cadou al harului*. Nu se dă pe baza faptelor, ca nimeni să nu se poată lăuda. Nimeni nu este prea rău sau prea bun, prea sărac sau prea bogat, prea tânăr sau prea bătrân pentru a nu putea primi acest dar atât de prețios. Omul *trebuie numai să fie gata să-1 primească*. **Cai** toate că știe cât de importantă este credința, omul *nu dorește* acest dar; sau *nu-i pasă* de el, mergând fără griji mai departe; sau ar *schimba* credința cu una după voia și închipuirea inimii sale stricate de păcat.

Credința biblică este *centrată pe Persoana Domnului Isus*. Iată trei pași spre credință:

- Primul constă în *smerire și înlăturarea domniei Diavolului*.
- Al doilea este predarea vieții sub domnia Domnului Isus și recunoașterea Lui ca *Domn*: „Dacă vei mărturisi cu gura ta pe Isus ca *Domn* și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit” (Romani 10.9). „Ea va naște un Fiu și-I vei pune numele Isus, pentru că EI va mântui pe poporul Său de păcatele sale” (Matei 1.21). „În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4.12).
- Al treilea pas este să crezi că *Domnul trăiește* și că este înălțat de Dumnezeu pe cel mai înalt loc, la dreapta Sa. Domnul Isus este Dumnezeu revelat în trup care a venit pe acest pământ și a murit la Golgota pentru a-i mântui pe oameni.

Credința biblică înseamnă *a crede în El ca Domn* ea găsește mântuirea *numai* în Isus însuși. Ea cuprinde realitatea că numai Hristos este Fiul lui Dumnezeu, că El a fost mort, dar a înviat. Așa a devenit Domnul Isus temeliea fiecărui credincios și nici o altă temelie nu mai poate fi pusă.

Oamenii trec cu mare ușurință pe lângă acest Nume. Ei se încred în oameni, în rânduieli proprii, în credințe strămoșești: toate acestea nu mântuiesc. De ce îi este omului așa de greu să creadă în

acest Nume și de ce încearcă să-1 pună deoparte? Deoarece credința în Numele Domnului Isus cere recunoașterea păcatelor, ascultare și supunere față de Cuvântul lui Dumnezeu.

Când primul om a refuzat ascultarea față de Dumnezeu, a căzut el și întreaga omenire sub puterea păcatului și a morții. Prin neascultarea primului om, păcatul a pătruns la toți oamenii. Dar Dumnezeu îl iubește încă pe omul împotrivor, cu toată conștiința lui împovărată de păcat. Dumnezeu L-a dat la Golgota pe Fiul Său pentru a-1 salva pe om din starea sa.

Dacă omul ar sta liniștit și s-ar întreba: «Ce gândește Dumnezeu despre mine, cum mă vede Dumnezeu și unde îmi voi petrece veșnicia?», atunci ar trebui să strige îngrozit: «Vai de mine, sunt pierdut!»

Vestea Bună despre Jertfa de la cruce este pentru fiecare om, căci acolo s-a împlinit tot planul de mântuire. În locul omului este judecat Altul care a luat toată vinovăția asupra Sa, din dragoste și milă.

Celui care recunoaște acest adevăr i se deschid ochii și vede la cruce, *prin credință*, dragostea lui Dumnezeu și devine astfel un închinător și un adorator. Ceea ce până acum a fost acoperit și de neînțeles va fi atunci recunoscut în siguranță, iar credința va fi o adevărată a lucrurilor care nu se văd.

Atunci Cuvântul lui Dumnezeu devine activ și Duhul lui Dumnezeu arată celui credincios marea bogăție a harului și promisiunile Sale. O astfel de credință nu se bazează pe promisiuni goale sau pe speranțe amăgitoare. Fundamentul ei este adevărul veșnic și de neclintit al Cuvântului lui Dumnezeu: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24).

Cel credincios se poate bucura de viața cea nouă încă de aici, de pe pământ. Viitorul care altădată i se părea nesigur acum a devenit o speranță vie. Singurătatea s-a preschimbat într-o minunată fericire. În mijlocul unei lumi de neînțelegeri și de certuri, Dumnezeu dăruiește, *prin credință*, pacea conștiinței și a inimii, scăparea de judecata viitoare și viață veșnică.

Credinciosul trăiește în această lume *prin credință*, nu prin vedere! Credința lui se bazează pe adevărul de neclintit al Cuvântului lui Dumnezeu. Multe promisiuni ale Cuvântului s-au împlinit și împlinirea lor a fost văzută; altele urmează să se îplinească, pentru că nici un cuvânt din gura Domnului nu va cădea la pământ.

Credinciosul vede și cunoaște în această lume lucruri imposibil de perceput pentru ochiul necredinței. Tot ce se vede în această lume va avea sfârșit, așa cum atâtea au dispărut și au fost uitate: „Cele văzute sunt trecătoare; dar cele nevăzute sunt eterne” (2 Corinteni 4.18). Lucrurile pământești, ale vieții zilnice, sunt trecătoare, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate.

Speranțele credincioșilor se vor împlini. Umblarea prin credință este cea mai bună cale prin această lume rea: ea are o țintă sigură și Domnul Isus însuși merge înaintea noastră.

Drumul credinței este și o luptă continuă cu dușmanul credinței. Satan nu vrea ca oamenii să vină la credința mântuitoare și să scape de dominația păcatului. Mijloacele lui de acțiune sunt multiple. Unul dintre cele mai eficiente este *religia omenească*. Chiar pe primul om l-a înșelat când i-a spus: „Vei fi ca Dumnezeu”. Așa este până în ziua de astăzi. Fiecare om are dreptul să-și aleagă religia care-i convine; de aceea există atât de multe religii în lume. În concepția satanică, un singur lucru *nu are voie* omul să facă: *să creadă* în Numele Fiului lui Dumnezeu.

Superstițiile, vrăjitoriile, ocultismul sunt alte mijloace de împotrivire folosite de Satan. În frica sa, omul crede orice, numai să se apere de puterile invizibile care umplu inima cu spaimă. Satan nu vrea ca omul să aibă respect față de Dumnezeu, căci acesta ar fi primul pas spre smerire, salvare și credința biblică.

Ne-ar ocupa mult spațiu să enumerăm toate obstacolele care vin pe calea credinței. Frica de oameni, indiferența, propria dreptate și bogăția sunt doar câteva alături de multe altele. Satan îi ține pe oameni legați cu lanțuri, ca să nu poată ieși din întuneric la lumina credinței în Jertfa Fiului lui Dumnezeu.

Cititorilor, încă este deschisă calea spre locul unde a fost biruit cel mai mare dușman al omenirii! Jertfa de la cruce a Domnului Isus vorbește și astăzi clar și pătrunzător. Cu mintea nu poate fi înțeleasă îndeajuns, dar credința o distinge ca pe cea mai mare minune a harului lui Dumnezeu.

Curând se va arăta în cine și-a pus cel credincios încrederea pe când trăia în această lume și tot curând se va împlini și promisiunea Domnului Isus din Apocalipsa 22.20: „Eu vin curând”. Atunci toți cei care au crezut Cuvântul Său vor fi conduși de la credință la realitate. Această clipă este aproape.

Semnele venirii Domnului Isus se împlinesc sub ochii noștri. Acestea sunt o înviore pentru cel credincios și un serios semnal de alarmă pentru cel necredincios.

Credinciosul merge în întâmpinarea unui viitor lipsit de dureri și de lacrimi. Pentru el există o viață în veșnicie unde, cu dorul și cu speranțele împlinite, va vedea tot ce a crezut aici. Este străin în această lume, dar trăiește cu speranța împlinirii promisiunilor lui Dumnezeu. Iar când îi este pusă la probă credința, găsește puterea deplină în promisiunile lui Dumnezeu, pentru a ajunge biruitor.

Prin Cuvântul Său, Dumnezeu ne încurajează și ne îndeamnă și pe noi să stăruim în credință.

(8) Există viață după moarte?

Aproape că nu există om pe fața pământului care să nu se fi întrebat vreodată: «Cum va fi când va trece viața aceasta?» Omul încearcă să expună tot felul de presupuneri, dar numai Dumnezeu dă răspunsul exact, în Cuvântul Său.

- Unii oameni gândesc și doresc ca, odată cu moartea, să se sfârșească totul. «Viața este frumoasă aici și acum - spun ei - iar după moarte nu mai este nici o revedere».
- Alții, închizându-și ochii în fața realității, spun: «noi credem numai ceea ce vedem», deși sunt convingși în sine lor că mai cred și multe altele pe care nu le văd. Aceștia se gândesc cu frică și cu spaimă la ce se va întâmpla cu ei dacă Biblia are dreptate. Și, ca să-și mai potolească cugetul (vocea lui Dumnezeu care strigă în ei), se încurajează cu vorbe ca acestea: «încă nu s-a întors nimeni dintre cei morți ca să ne spună cum este acolo». Ce naivă afirmație! învierea Domnului Isus Hristos dintre morți a fost adevărată de martori oculari și acesta este cel mai mare argument contra afirmațiilor necredinței.
- Alții, pentru a-și liniști conștiința, aleargă la biserică sau la fapte bune. Dar toată religia este numai o căutare după Dumnezeu, iar omului îi trebuie mai mult.
- Alții caută să se facă mai buni printr-o echipare morală corespunzătoare și prin jertfirea de sine, pentru ca apoi să ajungă la o desăvârșire spirituală cu care să se poată prezenta înaintea lui Dumnezeu.
  - Mai există o categorie de oameni: aceștia se sprijină pe Cuvântul lui Dumnezeu și nu se tem de viitor, pentru că au un Mântuitor și și-au pus viața în ordine pentru veșnicie.

Ce este dincolo de moarte?

Întâi trebuie să facem observația că, odată cu moartea, nu se termină totul. Moartea trupească nu este o dizolvare în nimic sau sfârșit al personalității.

Când Dumnezeu l-a creat pe om, „i-a suflat în nări suflarea de viață”. Așa a ajuns omul la existența veșnică: „Și Domnul Dumnezeu l-a întocmit pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflarea de viață; și omul a devenit un suflet viu” (Geneza 2.7).

Cu toate că trupul omului este supus morții (pentru că păcatul locuiește în el), totuși sufletul și duhul sunt nemuritoare. Cimitirul nu este ultimul loc de staționare al omului. Starea omului după moarte depinde de hotărârea pe care a luat-o omul în timpul când trăia în trup și nu se mai schimbă față de Dumnezeu.

Pentru cei credincioși, este viața sufletului și a duhului în Domnul Isus, în Paradis, într-o deplină bucurie și fericire, în așteptarea învierii și a intrării în Casa Tatălui.

Pentru cei necredincioși, este starea sufletului în chinuri: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9.27). Dacă pe pământ omul se confruntă cu

atâtea nedreptăți pe care trebuie să le judece, cu cât mai mult va trebui Dumnezeu să judece nedreptățile. Împotriva sentinței divine nu va fi posibil protestul. Nu vor fi nici probe (sau dovezi), nici recursuri. Orice gând, orice lucrare va fi adusă la judecată: nimic nu va fi uitat.

În fața Sfântului Judecător va fi derulat tot filmul vieții omului. Și sentința va fi condamnarea veșnică. De ce se spune că viața omului după moarte este o dizolvare în nimic? Fiecare om are trup, suflet și duh. *Trupul*, cu toate bolile și slăbiciunile lui, trece, într-adevăr, odată cu moartea: „țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3.19), însă *sufletul* și *duhul*, care reprezintă eul și personalitatea, sunt nemuritoare.

Un grăunte pus în pământ se va descompune, va muri. După logica omenească, totul ar trebui să se termine, dar caracteristic în grăuntele mort este viața și această viață iese la iveală: întâi apare un mugur, apoi un fir, apoi un spic. Așa este și cu omul. Are un suflet nemuritor și, dacă închide ochii aici, pe pământ, prin moarte, îi deschide *în aceeași clipă* dincolo, unde se află. Este îngrozitor pentru acela care abia atunci constată că s-a înșelat cu privire la sufletul său! Ce înspăimântător trebuie să fie viitorul pentru orice om care astăzi trăiește fără pacea lui Dumnezeu, iar mâine va trebui să răspundă pentru tot ce a făcut!

Cum va fi viața după moarte?

În Luca 16.23 citim despre omul bogat: „Și, în Locuința morților (sau Hades), fiind în chinuri, ridicându-și ochii, i-a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui”. Bogatul a recunoscut două lucruri: 1) că se afla în Locuința morților în chinuri; și 2) că Lazăr se afla într-un loc fericit. Apoi a trebuit să-și dea seama că nu există nici o legătură între cele două locuri. A trebuit să vadă că starea sa, pe care o percepea cu cele cinci simțuri, nu putea fi schimbată. Bogatul vedea, vorbea, auzea, gândea și simțea. O reîntoarcere din starea în care ajunsese era imposibilă. Nu avusese el oare în mâini Cuvântul lui Dumnezeu, care să-i dea învățătură cu privire la aceste două drumuri și la sfârșitul lor? Da, a avut, dar și-a petrecut viața fără să se intereseze de Dumnezeu.

Despre viața de după moarte avusese mărturia clară a Scripturii, dar nu a vrut să știe de ea. Acum constata cu mare spaimă că se înșelase cu privire la valoarea sufletului său. Recunoștea, dar prea târziu, că ceea ce spusese Dumnezeu în Cuvântul Său este adevărat: că există o judecată, un iad, un loc de condamnare. Bogatul suferea acum cel mai mult mistuit nu de sete și de chinuri trupesti, ci de chinuri ale conștiinței: avea inima mârșită și se gândea cu groază la ai săi, că vor veni în același loc.

Ce înfiorător a fost pentru acest om să vadă că nu se poate rezolva nimic, că nu poate da înapoi, că există un *prea târziu*. Și-a văzut starea de vinovăție, a auzit vaietele celorlalți, dar era prea târziu să-l mai ia în seamă cineva. Precum își așteaptă sentința un întemnițat, tot astfel a trebuit să aștepte

și el ziua pe care Dumnezeu a rânduit-o: „Și am văzut un mare tron alb și pe Cel care ședea pe el, dinaintea Căruia pământul și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea tronului; și au fost deschise niște cărți. Și a fost deschisă altă carte, care este a vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptelor lor” (Apocalipsa 20.11-12).

La această judecată, bogatul nu va avea nici un mijlocitor, nici un avocat, căci pe Singurul pe care putea să-L aibă nu L-a primit în timpul harului. Atunci se va da o sentință cum pe acest pământ încă nu a fost, și anume: o pedeapsă veșnică și totodată o moarte veșnică, *moarte care nu stinge existența*, ci care aduce dureri și chinuri nesfârșite.

Dar tot în Luca 16 ne este prezentat un alt om, pe nume Lazăr, cu a cărui poziție bogatul nu ar fi vrut să facă schimb pe când se aflau ei pe pământ. Acesta era bine încredințat că după viața de pe pământ nu vor mai fi dureri și suferințe, că toate grijile vor lua sfârșit și că bucuria, pacea și fericirea vor fi partea lui veșnică într-o strânsă comuniune cu Domnul și Mântuitorul său, în Paradis.

Oricine dă crezare Cuvântului lui Dumnezeu despre Jertfa Fiului Său se va bucura de acest loc în veșnicie. Sărac sau bogat, bine văzut sau disprețuit, orice om trebuie să se hotărască pe pământ dacă vrea să-și petreacă veșnicia în locul de siguranță, în fericire, în *cer*, sau în chin, în beznă, în *iad*. Loc intermediar nu există! Viața în cer va fi nespuse de minunată: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut” (Apocalipsa 21.4).

Dumnezeu Se îngrijește să le spună permanent oamenilor că sunt două locuri, astfel ca nimeni să nu poată pretinde că nu a știut de ele. Descrierea lor în termeni omenești ar fi prea slabă sau chiar inutilă, cum inutil este să afirmi că, odată cu moartea, se sfârșește totul, când fiecare știe că, din punct de vedere biologic, nici o substanță nu încetează să existe.

Întrebarea care se pune tot mai insistent este: «Unde se va afla în veșnicie sufletul *meu* nemuritor?» Este o greșeală să afirmi că iadul a fost pregătit pentru oameni. Nu, nu a fost pregătit pentru oameni, ci pentru Diavol și îngerii lui, dar cei care nu vor să se pocăiască vor merge în același loc de chin. Fiecare trebuie să decidă singur unde vrea să-și petreacă veșnicia. Dumnezeu nu forțează pe nimeni! Harul Său este fără limite și ușa spre fericire este încă larg deschisă.

Pe calea spre Dumnezeu se merge numai în smerenie. Trebuie să recunoști că ai dezonorat măreția lui Dumnezeu prin viața ta și că, pentru aceasta, meriți judecata. Atunci Dumnezeu îți dăruiește credința prețioasă în Jertfa Fiului Său, prin care ești curățit de păcate. Așa se primește siguranța într-o veșnicie fără lacrimi, fără dureri.

Dorința lui Dumnezeu este ca toți oamenii să vină în acest loc minunat. Dumnezeu este *dragoste* și nu vrea moartea păcătosului, nu vrea ca omul să-și petreacă veșnicia în chinuri, despărțit de El. A făcut tot ce era necesar pentru mântuire; rămâne numai ca omul să o primească. Dacă starea omului care pleacă în veșnicie nemântuit este redată în Cuvântul lui Dumnezeu cu puține cuvinte, aproape pe fiecare pagină citim despre dragostea Sa și despre harul Său care vrea să mântuiască. Dumnezeu vrea să aibă comuniune cu omul întors de pe calea rea în locul bucuriei și al fericirii. Dar Dumnezeu este *sfânt și drept*, de aceea trebuie să-1 judece pe omul căzut în păcat.

Iubit cititor, nu trece astăzi nepăsător mai departe! Măine s-ar putea să fie prea târziu. Primește astăzi viața, ca să poți intra fără plată în veșnicia Tatălui ceresc. Nu-ți obosi sufletul cu lucrurile acestui pământ care curând se vor preface în praf și cenușă. Caută-L pe Isus și lumina Sa!

(9) Ce este pacea?

Pace este un cuvânt cu un conținut adânc. Este fundamentul vieții fiecărui om în parte, al legăturilor unul cu altul și al întregii omeniri. Ea împlinește așteptările și speranța și eliberează de amăgiri și de capcane. După pace tânjește orice inimă din această lume neliniștită.

Unii caută pacea în visare sau în liniștea naturii; alții, în preocuparea cu literatura bună; alții, în religie; alții speră să o găsească prin schimbarea activității.

Și totuși, vremea în care trăim se caracterizează în mod deosebit prin *lipsă de pace*, prin războaie, prin discordii, prin certuri. Nu s-a vorbit niciodată așa mult despre pace ca astăzi și totuși ea este mai departe ca oricând. Frica și spaima au cuprins lumea și fiecare se întrebă îngrijorat cum se vor termina toate. În fața problemelor omenirii, cei mari stau neputincioși. Fiecare dorește pacea și, prin echilibrul fricii, se speră să se păstreze *pacea exterioară*. Dar pacea exterioară seamănă cu o casă zidită din cărți, care stă să se răstoarne în orice moment.

Un studiu raportează că, din ultimii trei mii de ani ai omenirii, numai două sute cincizeci au cunoscut pacea exterioară, deși în toți acești trei mii de ani s-au semnat peste opt mii de înțelegeri de pace (care, în medie, nu au durat mai mult de doi ani fiecare). Războaie au fost necontenit; după bomba atomică a urmat cea cu hidrogen, apoi cea cu cobalt, din care zece bucăți ar fi suficiente pentru a nimici viața întregii omeniri.

Cu toată cultura sa, omul trăiește într-o spaimă continuă. Adevărata pace nu se consolidează prin înțelegeri. Pentru a avea pace nu trebuie să faci binele sau să nu dorești răul celuilalt. Nici dragostea omenească nu este o garanție pentru a trăi în pace, lucru arătat de atâtea divorțuri și căsătorii distruse.

Ce este adevărata pace într-o lume atât de neliniștită și de plină de frică? Nu răsună oare cu aceeași intensitate și astăzi cuvintele rostite de Dumnezeu în urmă cu două mii de ani: „Glorie lui Dumnezeu în cele înalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!” (Luca 2.14)?

Unde se află pacea pe pământ?

Viitorul prezice încă mai multe războaie. Și atunci, *unde* este pacea?

Pacea pe care a promis-o Dumnezeu este mult mai înaltă decât armonia dintre om și om sau dintre popor și popor. Când le vestea oamenilor pacea, Dumnezeu crea însăși *temelia păcii*, și anume: „pacea *cu* Dumnezeu”. Pentru ca oamenii să fie în armonie între ei, trebuie să aibă această pace de la temelie. Cine nu o are, nu poate fi în pace nici cu el, nici cu aproapele. Cât de repede s-ar stinge orice neînțelegere sau război, dacă cei cu răspundere din ambele tabere ar avea pacea *cu* Dumnezeu!

Satan, marele dușman al lui Dumnezeu și al oamenilor, este autorul discordiei din această lume. El are tot interesul ca oamenii să nu trăiască în pace, de aceea îi rătăcește și-i orbește, ca să se dușmănească prin ură și războaie. Numai așa poate să-i țină pe oameni sub influența sa; în ce-i privește pe cei care au primit pacea *cu* Dumnezeu, pe aceștia i-a pierdut de sub autoritatea sa. Cât timp distrugătorul păcii își desfășoară lucrarea în libertate, pe pământ nu poate exista pace: „Pentru cei răi nu este pace, zice Dumnezeul meu” (Isaia 57.21). Omul se află în război cu Dumnezeu și, din cauza aceasta, trăiește într-o teamă continuă, dincolo de toată dezvoltarea tehnicii sale. Se vorbește despre pace și se depun eforturi pentru obținerea ei, dar, atât timp cât omul nu are *pacea lăuntrică*, nici *pacea exterioară* nu va fi cunoscută pe pământ.

La Golgota, Domnul Isus l-a învins pe dușmanul păcii. Astăzi Satan încă este liber, dar zilele pe care le mai are îi sunt numărate și, din acest motiv, mânia sa e foarte mare. El este judecat și de aceea răcnește cu ură, căutând, pe cât posibil, să-și asocieze cât mai mulți oameni sub sentința care îi este deja rostită. Dacă aruncăm o privire în istoria omenirii, observăm cât de mult a reușit aceasta...

La cruce, pe când mânia pentru păcatul omenirii se vărsa peste Fiul Său, Dumnezeu croia un drum: făcea pace *prin* sângele Domnului Isus. „*Prin* El... să împace toate lucrurile *cu* Sine, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace *prin* sângele crucii Lui” (Coloseni 1.20).

Dându-și viața de bunăvoie, Domnul Isus a devenit Mijlocitorul dintre om și Dumnezeu. El a intrat în spărtura dintre Creator și creatură, astfel că oricine vine la El cu credință și își recunoaște starea primește *pacea conștiinței*, adică pacea *cu* Dumnezeu. Cât timp lipsește pacea *cu* Dumnezeu, nu va exista nici pace pe pământ. Oamenii care se află în stare conflictuală cu Dumnezeu pot primi pacea câștigată la Golgota numai dacă se recunosc păcătoși pierduți.

O conștiință apăsată zi cu zi este o povară grea, dar cu cât mai greu va fi atunci când un Dumnezeu sfânt și drept va cere socoteală de trăirea fără El. Eliberarea de această povară înseamnă tocmai a avea pace aici, pe pământ. Acest dar este oferit numai la Golgota. Eliberați de sentința lui Dumnezeu, fără frică de moarte și de veșnicie, cu o conștiință liniștită - iată ce conduce la bucuria, liniștea și siguranța omului.

Pentru cel răscumpărat, la pacea *cu* Dumnezeu (*pacea conștiinței*), se adaugă și „pacea *lui* Dumnezeu” (*pacea inimii*). În vijeliile și luptele vieții, în orice împrejurare, zi de zi, dacă se află pe drumul în urma Domnului Isus, în inima lui va străluci mereu această pace a *lui* Dumnezeu care-l face liniștit și fericit. Oameni de toate naționalitățile, rasele și limbile se odihnesc în această pace, fiind moștenitori ai împărăției lui Dumnezeu.

Încă trăim o perioadă când această pace adevărată este umbrită de împărăția întunericului cu războaie, mânie și distrugere. Dar Biruitorul asupra distrugătorului păcii, Domnul Isus Hristos, este *Prințul păcii* și curând își va întemeia *împărăția păcii* în această lume.

Pacea câștigată la Golgota este definitivă. Nu este trecătoare sau supusă slăbiciunii, ci este adânc înrădăcinată în lucrarea minunată a Domnului Isus. Tatăl este deplin mulțumit de lucrarea Fiului, pentru veșnicie. Fiecare credincios în parte se poate bucura de ea: „Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem *pace cu Dumnezeu* prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5-1).

Câteodată credinciosul este nevoit să constate descurajări și neliniști în *inima* sa. Aceasta se întâmplă când lucrurile acestei lumi iau primul loc în inimă. Îngrijorările, greutățile, boala, oboseala, neascultarea sunt ca pietrele care împiedică și strică liniștea *inimii*. Necredințioșia, iubirea lucrurilor lumii, lipsa de evlavie clatină *pacea inimii*.

Satan se bucură când reușește să-i facă pe credincioși lipsiți de pace. Dar va veni curând clipa când se vor putea bucura pe deplin de pace. Aceasta va fi când Domnul Isus va reveni pentru a-i duce pe ai Săi în locașul cu *pace veșnică*, în Casa Tatălui. Atunci lupta cu dușmanul păcii va lua sfârșit. Toate obstacolele de pe calea credinciosului vor dispărea. O veșnică desfătare în adevărata pace va fi partea tuturor celor credincioși. Nici o slăbiciune, nici o influență rea nu vor mai putea descuraja inima credinciosului când va trăi în desfătarea păcii.

Această pace întrece orice așteptare; și nu poate fi descrisă. Însuși Prințul păcii va fi în mijlocul alor Săi. Acolo nu vor mai fi certuri și războaie. Nici moartea nu va mai exista. Speranța acestei păci umple de bucurie pe fiecare credincios și îi dă putere de a stăruia în credință până va ajunge la țintă.

Când va fi pe acest pământ adevărata pace?

Pe pământ va domni odată adevărata pace: „El va judeca între națiuni și va hotărî între multe popoare. Și își vor bate săbiile în fiare de plug și sulitele lor în cosoare; nici o națiune nu va ridica sabia împotriva altei națiuni, nici nu vor mai învăța războiul" (Isaia 2.4). însăși creația va gusta pacea: „Și lupul va locui cu mielul și leopardul se va culca lângă ied; și vițelul și puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună și le va mâna un copilaș. Și vaca va paște cu ursoaica, puii lor se vor culca împreună și leul va mânca paie ca boul; și pruncul care suga se va juca la gura scorburii năpârcii și copilul înțărcat își va întinde mâna în vizuina viperei. Nu vor face răni, nici nu vor nimici pe tot muntele Meu cel sfânt. Pentru că pământul va fi plin de cunoștința Domnului, așa cum apele acoperă marea. Și va fi așa: în ziua aceea, Rădăcina lui Isai va sta ca steag al popoarelor; națiunile o vor căuta și locul său de odihnă va fi glorios" (Isaia 1 1.6-10).

Atunci oamenii vor trăi o mie de ani în pace pe acest pământ. După ce Satan va fi legat, pe pământ va domni Domnul păcii. Dar, înainte de aceasta, Domnul Isus îi va nimici pe toți dușmanii Săi. Toți cei care refuză astăzi oferta păcii nu vor intra în această împărăție (trebuie să citim Apocalipsa 19.11-21). Pe pământul curățit de fărâdelegi va domni pacea pe care oamenii o așteaptă astăzi cu nerăbdare.

Pacea pe pământ nu este o promisiune goală, ci o realitate. Dar trebuie căutată acolo unde se poate găsi, la Domnul Isus Hristos. Pacea nu trebuie căutată acolo unde nu se găsește. Dumnezeu vrea deja de acum să dăruiască oricărui om pacea lăuntrică, dacă primește harul Său. Cu toate că lumea este plină de războaie și lipsită de pace, un suflet care are pacea *cu* Dumnezeu și pacea *lui* Dumnezeu poate cânta: Când pacea cu Dumnezeu mă cuprinde, Chiar vijelii pe drum de se-aud, Inima mea, prin credință, tot cântă: Eu am pace în scump Domnul meu.

(10) Ce este dragostea?

Într-o cântare se spune: „Dacă n-ar fi dragostea...”

Este vorba aici de dragostea *naturală*, omenească, firească, de dragostea care poate da vieții o anumită direcție, o anumită valoare.

Nu există cuvânt folosit mai mult în lume ca acesta. Despre dragoste se cântă mult, se scrie mult, se fac multe poezii. Este înălțată foarte mult și totodată aruncată în cel mai adânc întuneric. Dragostea este foarte schimbătoare, foarte distrată; poate totul și nu face nimic; ferește și nefericește; ajută și distruge.

Unde este oare adevărata dragoste? Unde este cea dragoste care nu oscilează în necazuri, ci înfruntă greutățile vieții zi de zi? Nu există oare în lumea aceasta nici un cântec care să conțină această dragoste în adevăratul ei înțeles?

Poeți și scriitori au scris despre dragoste în cărțile lor, dar toate au amprenta căutării după adevărata dragoste. Pe această cale *nimeni* nu a găsit-o.

Sau probabil o putem găsi în relațiile dintre oameni? Dacă ar fi de găsit aici, nu am vedea atâtea familii nefericite și atâția copii părăsiți. Desigur, există și căsătorii fericite în această lume, dar adevărata dragoste are un înțeles cu mult mai înalt decât o bună înțelegere între cei doi parteneri. Chiar înaltă de-ar fi, dragostea firească nu este o ancoră sigură. Ca omul să poată iubi cu adevărat, are nevoie de mai mult, căci nimeni nu poate să trăiască în dragoste și să continue în ea. Orice om, ca să fie în stare să iubească cu adevărat, trebuie să se întoarcă la izvorul dragostei, la dragostea cea adevărată.

Ce este adevărata dragoste? Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4.8). Dumnezeu nu numai că-l iubește pe om, ci și în caracterul Său este iubire. Acest caracter a fost destăinuit pe Golgota în Fiul Său. Numai Isus putea să-l iubească pe omul care L-a batjocorit, care L-a produs atâtea greutăți, atâta durere, iar în final L-a pregătit crucea.

În dragostea Sa, Domnul Isus a spus: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. Omul a răspuns cu ură la dragostea Domnului; dușmănia și dezonoarea au fost răspunsul la mângâiere și har: „In aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că *El ne-a iubit* și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4.10). În caracterul său natural, omul nu poate să iubească, deoarece este mereu deranjat de păcat; se iubește pe sine mai mult decât pe aproapele.

Pentru a iubi *fară egoism*, omul trebuie să devină părtaș naturii divine. Numai așa primește puterea să iubească precum îl iubește pe el Domnul Isus. Chiar dacă această natură nu se poate desfășura adesea, din cauza unor lipsuri omenești, există totuși puterea de a răsplăti răul cu binele și ura cu dragostea.

Cum poate omul să devină părtaș acestei naturi și să aibă o *dragoste divină*? Dumnezeu spune: „Trebuie să te naști din nou. Așa cum ești, nu poți iubi”. Nașterea din nou se face prin lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt în inimă și în cuget. Dragostea lui Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre. Cine crede în Fiul devine părtaș naturii dumnezeiești și astfel ajunge în stare să iubească. Un astfel de om este născut din nou, devenind o nouă creație. Tot ce a fost vechi a dispărut. Totul este nou. Inima este nouă. „Și speranța nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost

dat" (Romani 5.5). Duhul lui Dumnezeu încredințează duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu și, fiind copii ai Săi, avem natura Sa și comuniune cu El.

Un astfel de om nou găsește drumul la izvorul dragostei și devine un mădular al trupului lui Hristos.

De la Domnul Isus vine puterea de a iubi, lucru de care omul firesc nu este capabil. Duhul Sfânt este generator de putere divină pentru credincios, ca apoi acesta să o transmită mai departe.

Dragostea este și *piatra de încercare* care testează dacă cineva este părtaș naturii divine, dacă este sau nu născut din nou. Această dragoste este diferită de cea a părinților față de copii și de a copiilor față de părinți. Acțiunile de dragoste filantropică, manifestate ca religiozitate, sau dragostea în semn de simpatie față de aproapele nu sunt dovadă că cineva a primit natura dumnezeiască prin nașterea din nou și că are în inimă dragostea lui Dumnezeu. Cine este născut din Dumnezeu îl iubește pe Acela care l-a născut și-i iubește pe toți cei care sunt născuți din Dumnezeu.

Cine este născut din Dumnezeu împlinește voia Sa din dragoste față de El. Iubirea față de Dumnezeu, față de Domnul Isus și dorința de împlinire a voii Sale sunt condițiile adevăratei iubiri față de oameni. Domnul Isus, care în dragostea Sa a plătit un preț așa de scump, așteaptă ca și noi să avem dragoste. El dorește ca noi să mergem pe calea credinței prin această lume în deplină credincioșie, după gândurile pe care le-a arătat în Cuvântul Său. Chiar dacă drumul nostru trece prin încercări și necazuri - pentru a ne fi verificată dragostea - datoria noastră este să-L urmăm pe Domnul Isus.

Domnul dorește să fie adorat și glorificat. El trebuie să ocupe primul loc în inima noastră. Pentru aceasta este necesar ca toate gândurile și acțiunile noastre să fie zidite pe Domnul Isus.

Dacă în inimă există dragostea divină, atunci și dragostea firească are o temelie. Căsătoriile întemeiate pe această dragoste au temelie statornică. Comuniunea în familie este zidită prin dragostea divină. Ea întărește posibilitatea să-l iubești chiar și pe cel care nu-ți este simpatic, care are slăbiciuni, care are o structură diferită, un alt caracter, poate chiar îți este dușman.

Dragostea divină aflată în inimă dă putere pentru acțiuni extraordinare față de aproapele. O credincioasă care spăla hainele unor bolnavi de lepră, întrebată de un vizitator nedumerit cum putea face așa ceva, a răspuns: „Prin dragostea lui Dumnezeu care-mi dă putere". Adevărata dragoste își are obârșia în Dumnezeu și numai cine este născut din Dumnezeu poate să iubească cu adevărat.

Cei care prin credință au primit comuniunea cu Tatăl și cu Fiul Său *nu pot să-și piardă mântuirea*. Dar comuniunea poate fi întreruptă. Din partea lui Dumnezeu nu se poate produce această întrerupere, căci dragostea Sa este neschimbată. Dar credinciosul, aflat într-o lume de

primejdii, dacă-și leagă inima de lucrurile de aici, își poate întuneca sau întrerupe comuniunea: „dacă iubește lumea, dragostea Tatălui nu este în el” (1 Ioan 2.15). „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni” (Matei 6.24). O inimă împărțită nu poate iubi cu adevărat.

Cât de greu apasă nesinceritatea în viața oamenilor! Inșă cu cât mai greu II apasă pe Dumnezeu nesinceritatea oamenilor! Un gând păcătos poate rupe panglica subțire a comuniunii cu Dumnezeu. A nu fi credincios Domnului, a nu iubi Cuvântul Său, a nu-l susține — sunt lucruri pe care Dumnezeu le consideră o urâciune. A pune la îndoială Cuvântul Sfânt și a te uni cu legea echivalează cu desfrânarea. Umblarea pe căi personale și indiferența sunt temeieri clare că nu există dragoste divină într-o inimă. Mare este numărul idolilor în această lume și cât de ușor și de frumos sunt ei preamăriți! Dar Domnul Isus nu vrea să-și împartă dragostea cu nimeni. Dragostea care șovăie produce lacrimi. Domnul Isus este gata să refacă sufletul nostru răvășit de neascultare și să intre în comuniune cu noi: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.9).

Pe căile personale, unde iubim mai mult lucrurile acestei lumi, gustăm multe *dureri în dragoste*. Inșă dragostea lui Dumnezeu este neschimbabilă: ea alină și vindecă. Dragostea distrusă duce la singurătate, iar inima rămâne nefericită și goală. Domnul ne călăuzește în apropierea Sa, acolo unde este siguranță și comuniune cu El. Dragostea distrusă aduce spaimă și neliniște, căci căile necunoscute duc la neștiință. Numai Domnul Isus cunoaște drumul cel bun. El ne călăuzește în timpul pribegiei prin lumea aceasta spre gloria Numelui Său, prin puterea dragostei Sale.

În curând va veni clipa când iubirea nu va mai fi clătinată. Atunci Mirele va sărbători Nunta cu Mireasa Sa, bucurându-Se de frumusețea ei. Va fi o sărbătoare a dragostei. Chiar și îngerii vor fi uimiți de dragostea Domnului. La această Nuntă vor veni numai oaspeți invitați. Cei care s-au iubit pe ei înșiși nu vor avea un loc la această sărbătoare. Dragostea omenească, oricât ar fi de puternică, este temporară și pieritoare și nu poate ocupa loc alături de dragostea divină.

Dumnezeu dorește să dea fiecărui om din dragostea Lui — dragoste care nu se răcește, care nu este pentru o vreme, care nu se sfârșește, care nu are limită. Primește-o și vei putea apoi spune: O, ce dragoste incomparabilă! Nici un simț nu poate vreodată să perceapă, Cât Tu, o, Doamne, ne dorești.

Chiar îngerii rămân uimiți și, în plină adorare, vor vedea Cum Tu, o, Doamne, pe ai Tăi îi iubești.

(11) Ce este moartea?

Simplul gând cu privire la moarte neliniștește și impune frică. Prezența acestui gând, contactul cu el în spitale sau pe patul de suferință stârnește groaza. Dacă vedem sânge sau un mort, apare imediat teama. Intr-adevăr, pentru om, moartea este „împăratul spaimelor” (Iov 18.14) și, acolo unde apare, lasă urme tragice. Moartea schimbă bucuria în durere, fericirea în lacrimi. Dar, deși omul știe ce este după moarte, caută să se eschiveze, ca și cum n-ar ști nimic despre ea. Din partea lui Dumnezeu a fost dat răspunsul cu privire la moarte și nimeni nu-l poate ocoli.

Ce este moartea? Moartea nu este numai sfârșitul traiului pe pământ. Nu este numai încheierea tuturor lucrurilor și nici pierderea omului în nimic. Moartea nu este nici un început al unei vieți noi, necunoscute. Dacă moartea ar fi doar sfârșitul vieții acesteia biologice, atât de scurte, de pe pământ, atunci de ce frica de ea? Nu! Moartea este mai mult decât sfârșitul unei vieți scurte și pline de trudă. Înainte de a răspunde la întrebarea „*ce este moartea?*”, în toate formele ei pline de spaimă, omul trebuie să-și recunoască starea față de Dumnezeu.

De fapt, în ochii lui Dumnezeu, omul firesc este mort încă de la nașterea sa. Deși are o existență veșnică, un suflet nemuritor, pentru Dumnezeu și adevărurile divine este mort. Aceasta înseamnă că nu are nici o legătură cu Dumnezeu, că este desprins, despărțit de Creatorul său.

Un om mort nu poate vedea, nu poate vorbi, nu are simțuri pentru lucrurile care îl înconjoară. Tot astfel, omul firesc este mort față de dragostea și lucrarea lui Dumnezeu, nu poate înțelege Cuvântul Său. Fiecare poate să experimenteze acest lucru foarte ușor. Când citești, cânti sau te rogi, omul natural nu înțelege nimic, pentru că el nu are simțuri, este orb, este surd pentru lucrurile spirituale.

Cum a ajuns omul într-o astfel de stare dezastruoasă, el, coroana creației lui Dumnezeu? Înainte de căderea în păcat, primul om nu cunoscuse moartea spirituală. Trăia într-o stare de nevinovăție și în comuniune cu Dumnezeu și de aceea nu cunoștea nici moartea spirituală, nici moartea fizică. Dar Dumnezeu a zis omului: „în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2.17). Omul a sfidat porunca lui Dumnezeu, a luat din fructul oprit și urmarea a fost moartea, despărțirea de Dumnezeu. De atunci, moartea a pătruns în toată omenirea și va lovi până la sfârșit viața omului pe pământ.

Decizia lui Dumnezeu pentru omenire este descrisă în Romani 6.23: „Plata păcatului este moartea”. Prin neascultarea primului om, toată omenirea a căzut în păcat, atât din punct de vedere spiritual, cât și fizic. Fiecare om știe că va muri într-o zi, dar caută mereu să fugă de această realitate și nu se interesează de ce va fi după moartea fizică. Nu vrea să asculte ce a spus Dumnezeu: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9.27).

Omul natural dorește să se termine totul odată cu moartea. De ce aceasta? De frica judecății viitoare. În conștiința sa însă știe cu precizie că nu va scăpa. Când omul moare, i se desface doar legătura dintre trup, suflet și duh, în timp ce el continuă să existe. Și în curând va sta în fața lui Dumnezeu. În timpul vieții nu a întrebat de Dumnezeu, pentru că era mort spiritual. Acum va fi judecat după faptele sale. Și va afla cât de înșelătoare a fost acea falsă temelie a necredinței prin care susținea că, odată cu moartea, se sfârșește totul.

Ce ar putea face acum mai mult un om mort spiritual? Nimic altceva decât să se prezinte cu păcatele sale în fața Dumnezeului sfânt. Dar omul își închide ochii în fața realității în care se află, în loc să-și schimbe viața. Ar vrea mai bine să fie o maimuță înțeleaptă, decât să se recunoască păcătos pierdut. Ce lucru îngrozitor!

Nu poate oare omul să facă ceva pentru a scăpa de această judecată? *Nu!* Toată oboseala lui este zadarnică. Nu există nici o cale de autoîmbunătățire care să-l îndrepte spre Dumnezeu. În dreptatea și sfințenia Sa, Dumnezeu trebuie să-i pedepsească pe astfel de oameni, pentru că în prezența Sa nu este loc pentru păcătoși. Nu avem de-a face cu un Dumnezeu care nu știe ce este dragostea, ci cu un Dumnezeu al dragostei care nu vrea moartea păcătosului, ci care dorește ca el să se pocăiască și să trăiască veșnic.

Cum poate un om mort spiritual să primească viața veșnică, viața din Dumnezeu? Calea pe care păcătosul se poate apropia de Dumnezeu a fost instituită de El însuși. Există Cineva care a suferit moartea în locul omului păcătos și care a îndeplinit cerințele sfințeniei lui Dumnezeu. El a învins moartea și pe cel care avea puterea morții (Evrei 2.14-15). Dumnezeu a plătit un mare preț pentru omul păcătos, dându-L pe Fiul Său preaiubit să moară pe crucea de pe Golgota. Învierea lui Isus Hristos este victoria asupra morții.

Prin această biruință s-a deschis drumul fiecărui om mort spiritual spre viață, spre Dumnezeu.

Domnul spune în Ioan 5.24: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”.

Credința ne călăuzește de la moarte spre viață, din întuneric la lumină, de la frică la pace, de la spaimă la bucurie. Credinciosul primește atunci Duhul Sfânt, care este puterea vieții noi. Dintr-un mort spiritual, fără Dumnezeu și fără speranță, a făcut un copil al lui Dumnezeu care are acum o speranță vie, și în viitor, glorie.

În această perioadă de două mii de ani de la săvârșirea lucrării de pe Golgota până în zilele noastre, mulți oameni au acceptat să fie aduși de la moarte la viață. Mulți dintre ei au trecut prin moartea trupeză și poate mulți vor mai trece prin valea morții, dar pot fi fericiți că fac parte din

prima înviere. Pentru toți morții, fără deosebire, va exista o înviere, dar numai cei care au parte de prima înviere sunt fericiți.

În 1 Tesaloniceni 4.16 citim: „Pentru că Domnul însuși, cu un strigăt de strângere laolaltă, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos". Aceștia sunt acei credincioși care au adormit în Domnul, în baza jertfei Domnului Isus. Moartea nu va putea să-i țină în mormânt, pentru că ei aparțin împăratului vieții. Domnul Isus a biruit și moartea și pe împăratul ei, la Golgota. Acolo Domnul a triumfat asupra Diavolului.

Învierea credincioșilor va fi o bucurie negrăită, deoarece ei îi vor vedea pe Fiul lui Dumnezeu în glorie: vor fi cu Mântuitorul lor.

Ce se va întâmpla cu ceilalți morți, care au murit fără domnul Hristos?

Și ei vor învia când va sosi momentul învierii morților. Nimeni nu va lipsi de la acest eveniment. Bogați și săraci, puternici și slabi, mari și mici, păstrați în memorie sau șterși de acolo, înmormântați sau incinerați, toți trebuie să învie și să audă glasul Celui care cheamă la judecată pe toți oamenii.

Atunci fiecare trebuie să se înfățișeze în fața scaunului de judecată al Domnului Isus Hristos, ca să fie condamnat. În Apocalipsa 20.11 citim: „Și am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel care ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele".

Înaintea lui Dumnezeu, toți oamenii trăiesc pentru a fi judecați. La Dumnezeu nu se uită nimic, nici un gând, nici un cuvânt, nici o faptă. Viața trecută va fi reluată ca un film și totul va fi descoperit. La mii de întrebări nu se va putea da nici un răspuns. Omul nu va putea prezenta nici o îndreptățire, pentru că, pentru el, lipsește Mijlocitorul de la Golgota. Nici un har nu se va mai găsi, pentru că timpul harului atunci se va fi terminat. Nici un om cu fapte bune, nici o revizuire a faptelor nu va mai avea loc, pentru că este ultima și cea mai înaltă instanță. Va fi o liniște ca de mormânt când va fi pronunțat numele fiecărui om și nu va fi găsit scris în cartea vieții.

Aceasta înseamnă moartea în iazul de foc, care este moartea a doua. Este despărțirea definitivă de Dumnezeu. Este moartea care nu desființează existența. Este o spaimă fără sfârșit, în locul unde focul nu se stinge. Acolo, chinurile cugetului nu se vor sfârși, inima nu-și va găsi odihna.

Câtă diferență între acești oameni și cei despre care Dumnezeu spune în Cuvântul Său: „Fericiți și sfinți sunt cei care au parte de întâia înviere! Asupra lor, a doua moarte nu are nici o putere, ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani" (Apocalipsa 20.6). Ei vor fi înviați cu Hristos în învierea Sa și de aceea moartea a doua nu are nici un drept asupra lor!

Pentru cei credincioși, moartea trupească înseamnă, de fapt, scăparea de toate necazurile pământești și intrarea în Paradis. Atunci ei vor avea prilejul să fie cu Acela pe care L-au primit în viața lor aici, pe pământ, Domnul fiind pentru ei „începutul și sfârșitul credinței lor”. Pentru ei, moartea este pasul de intrare pe drumul îngust și sfârșitul pribegiei prin lume. Isus Domnul învingătorul morții și centrul bucuriei și al fericirii pentru că El Și-a dat viața pentru ca cei credincioși să trăiască prin învierea Sa.

Acum mai este timp pentru oricine ca, prin credința în Numele Fiului lui Dumnezeu, să scape de moartea a doua. Dumnezeu nu i-a creat pe oameni pentru a-i condamna la moarte, ci pentru a trăi veșnic. A făcut tot ce era necesar ca omul să fie mântuit; mai mult nu putea face.

Domnul Isus încă întinde mâinile pline de har către om și el trebuie să facă același lucru față de Mântuitorul său. Fiecare om trebuie să primească acest dar de har din partea lui Dumnezeu.

Ferice de toți cei care au parte de prima înviere și care pot intona:

După ale morții triste, negre văi, Când voi intra pe slăvitele căi, Singură vederea Domnului Isus Mă va bucura nespul!

Când locul meu în cer îl voi primi Și când deplin fericit eu voi fi, Mai mult atunci voi slăvi necetat Numai pe Domnul, pe-al meu împărat.

(12) Există siguranță în ce privește cerul și veșnicia?

Credinciosul trăiește cu siguranța că va fi pentru eternitate în cer. Duhul omului nu poate descrie cu cuvinte potrivite gloria acestui loc și a acestei poziții. Omul este creat *pentru cer*, el are capacități spirituale și fizice care îl diferențiază de toate celelalte creaturi.

Părerile despre cer sunt fără număr. Ochii credinței nu au granițe, însă toate impresiile vor păli când cei credincioși vor ajunge în glorie.

Redat în limbaj popular, omul firesc bănuiește câte ceva despre viața de dincolo și, când îi merge bine sau întâlnește ceva frumos, spune că cerul este pe pământ. Acestea sunt o măsură incomparabilă cu ceea ce va vedea credinciosul când va trece de la credință la realitate.

Auzim mereu întrebarea: „Știi tu că vei merge în cer? Deși *au siguranța mântuirii*, unii credincioși nu merg prea departe în credință și astfel nu ajung la adevărata *fericire a mântuirii*. Unii spun că aceasta se va vedea abia în veșnicie și că a susține acest lucru este o laudă. Alții spun că sunt puține șanse să întâlnim un Dumnezeu milostiv, deci depinde de faptele noastre dacă vom avea un loc în cer. Alți creștini se bazează pe fapte religioase, pe apartenența la o formațiune religioasă și pe condiția de a fi membri ai unei biserici, ca să poată ajunge în cer. O altă categorie

de creștini susține că se poate ajunge la locul pregătit de Dumnezeu numai dacă cel care se ostenește este un bun credincios și respectă poruncile lui Dumnezeu.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că viața noastră în cer nu depinde de lucruri nesigure și îndoielnice de pe pământ. Ar fi o mare primejdie dacă răspunsul la această întrebare va fi aflat abia în veșnicie. De aici, de pe pământ, credinciosul se poate bucura de această viață!

În 1 Ioan 5.13, Dumnezeu ne spune: „V-am scris aceste lucruri, ca să *știți* că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, *aveți* viața veșnică”. Credinciosul trebuie să fie sigur în ce privește veșnicia și să nu-i fie frică de ea. Această siguranță a rezolvat-o Altul pentru el, și anume Domnul Isus Hristos, pe Golgota. Fiecare poate să știe dacă merge în cer.

Această siguranță trebuie primită aici, pe pământ, și ea se poate baza *numai* pe Cuvântul lui Dumnezeu. Bucuria deplină și pacea desăvârșită a credinciosului nu sunt condiționate de lucrurile omenești. Nesiguranța și necredința nu sunt buni colaboratori ai vieții de pribegie pe acest pământ. Dumnezeu nu ne-a lăsat pradă părerilor omenești cu privire la cer și la iad.

Tuturor oamenilor care trăiesc pe pământ le stă în față *cerul deschis* și Dumnezeu îi invită pe toți, fără deosebire. Omul nu poate să cucerească cerul; el trebuie să se pocăiască pentru a primi un loc în cer.

Cum se poate ști? Cum se poate împlini? Care este temelia acestei afirmații? Versetul amintit pune baza pentru a ști că oricine *crede* în Domnul Isus este mântuit. Credința *în* Domnul Isus — iată cheia de intrare în cer.

Dar omul natural nu poate să creadă cu puterea sa, căci credința este *darul* lui Dumnezeu: „omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual” (1 Corinteni 2.14).

Această credință este dăruită de Dumnezeu fiecărui păcătos care își recunoaște păcatele. Credința cu mintea nu mântuiește. Dumnezeu vrea să dăruiască fiecărui om cheia credinței. Când omul acceptă oferta lui Dumnezeu, va recunoaște că Domnul Isus Hristos este Fiul Său, Mântuitorul lumii. În Domnul Isus, Dumnezeu S-a descoperit ca Om adevărat. El a venit pe pământ ca să deschidă pe Golgota drumul oamenilor spre cer. Credința în Numele lui Isus este o necesitate, pentru că acest Nume înseamnă „Mântuitor”. Domnul Isus a luat asupra Sa păcatele noastre, ca să abată judecata care plana asupra oamenilor.

Într-o cântare intonăm: „Hristos este Mântuitorul nostru”. Credința în Isus Hristos și recunoașterea Sa ca Domn este o necesitate pentru fiecare om. „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” (Fapte 2.21). Isus Hristos vrea și trebuie să fie *unicul Domn* în viața fiecărui credincios, pentru că nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Ori slujești domnului acestei lumi,

adică lui Satan, ori slujești Domnului Isus și te supui autorității Sale. „In nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți" (Fapte 4.12).

Fiecare trebuie să se decidă *astăzi*, pentru că mâine poate fi prea târziu. Cu această decizie se primește *siguranța* că vei fi în veci cu Domnul Isus acolo unde este El, adică în cer, unde fiecare om dorește să fie. Cine nu are această siguranță nu are nici liniște și nici fericire. Nesiguranța duce la judecată, pentru că „cel care nu crede a și fost judecat" (Ioan 3.18) „și mânia lui Dumnezeu rămâne peste el" (Ioan 3.36). Această judecată se va răsfrânge asupra tuturor oamenilor care se găesc pe calea largă care duce spre iad.

De aproape două mii de ani, Domnul Isus cheamă și îi roagă pe oameni: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă" (Matei 11.28).

Cine ascultă această chemare va avea un loc în cer! Poate oare să aibă mai multă îngăduință, mai multă răbdare?

În curând, această chemare își va găsi un sfârșit și ușa spre cer se va închide. Atunci mulți vor sta în fața porții cerești și vor fi uimiți în fața adevărului. Adesea ei au răs sau au batjocorit lucrurile cerești. Se va întâmpla cu acești oameni cum s-a întâmplat cu cele cinci fecioare nechibzuite care au stat în fața ușii închise și au auzit cuvintele: „Nu vă cunosc".

Satan, împotrivorul Lui Dumnezeu, încearcă să-l abată pe om de la întrebările vitale, pentru că cine se ocupă cu acestea se îndepărtează de cel rău. Pentru a-și atinge ținta, Satan se preface sau într-un leu care răcnește, sau într-un înger de lumină. Satan folosește toate metodele, ca să nu-i scape nici un suflet și astfel să-i atragă pe toți împreună cu el în judecata de la sfârșit. Satan ia în răs cuvintele despre cer și iad și caută să-i convingă pe oameni că lucrurile nu sunt chiar așa de grave. Adesea îi prezintă omului necazuri și imposibilități de mântuire, spunând: „Cerul trebuie câștigat" sau „De acest lucru nu trebuie să te ocupi, problema este a bisericii și nu a membrilor ei". Sau îi leagă pe oameni în minciună, spunând că Dumnezeu este bun și că îi va primi pe toți oamenii în cer. Ce mișește lucrează Satan cu omul nepocăit, ca să-l abată de la mântuirea și fericirea veșnică! El nu se abține nici de la a-i ispiti pe cei credincioși, ca să-i târască în neliniște și într-o situație nestatornu. O inimă îndoielnică poate fi paralizată de indiferență și astfel devine o frână pentru cei care caută adevărul.

Duhul Sfânt lucrează pe pământ în folosul omului, punându-l în fața mântuirii. El Se îngrijește ca omul să poată asculta Cuvântul lui Dumnezeu; îi vorbește chiar și la mormântul unui prieten drag, sau pe patul de boală.

Cum va fi viața acolo?

Tot ce ochiul credinței a văzut de pe pământ, toate năzuințele și așteptările se vor împlini sus. Putem să ne închipuim ce fericire va fi acolo? Nu va mai fi boală, nici întristare, nici oboseală, nici suferință, nici moarte... Acolo nu vor mai fi lacrimi, spitale, cămine de bătrâni, case de odihnă, cimitire... O bucurie deplină și o pace desăvârșită vor domni acolo și vor fi partea tuturor aceluia care, în viață și în moarte, și-au pus speranța în Domnul Isus cel crucificat și înviat și pe care L-au primit ca Mântuitor.

Fiecare om poate primi acum acest har al lui Dumnezeu; acest cadou este pentru fiecare om care primește prin credință lucrarea de la cruce. Domnul Isus Hristos S-a jertfit pentru omul împovărat de păcate. De aceea Lui I se cuvin toată mulțumirea și adorarea.

Domnul Isus va fi veșnic punctul central pentru credincioși. Milioane și milioane de răscumparați vor face ca cerul să răsunе de cântări de laudă în prezența Domnului. Poate exista pentru credincios ceva mai frumos ca această clipă? Toate lucrurile acestei lumi nu-și vor mai avea atunci locul în prezența Domnului; totul va fi atins adevărata semnificație.

Grijile pământești, strâmtorările și nevoile îl pot împiedica pe credincios în călătoria sa, dar nu-l pot învinge. Puterea de învingători stă în speranța vie că în curând vom fi la țintă, unde II vom vedea pe Acela care, după lucrarea Sa desăvârșită aici, pe pământ, a mers iarăși în cer. Domnul Isus dorește acea clipă când cei răscumparați vor fi în jurul Său.

Pentru credincios, viața în această lume este numai o trecere, o umblare prin credință, potrivit poziției de moștenitor ceresc, și nu pământesc. Credinciosul privește cu dor spre clipa când va fi eliberat de acest trup de slăbiciune, pentru a merge la Domnul său în cer și a fi pe veci cu El. Atunci va fi împreună cu toți credincioșii care au mers înaintea lui. De acum credinciosul se poate bucura și poate cânta:

Într-o zi eu voi fi sus, la Domnul meu Isus: Acolo nu sunt dureri, nici lacrimi, nici întristări, Ci bucurii de nespuse, împreună cu Isus.

(13) Ce este viața?

Toată viața pe acest pământ este o continuă întrebare: „de ce, de unde, încotro?” Auzim atât de des această întrebare, despre sensul și scopul vieții, însă cei mai mulți nu găsesc nici un răspuns.

„**Ce este viața?**” Unii consideră că totul este fără sens și fără importanță și de aceea își pierd foarte ușor timpul prețios; ei înțeleg viața prin plăcerile și distracțiile din lume. Alții gândesc viața ca o alergare după bogăție, după renume sau după moralitate. Pentru alții, viața este muzică, artă, sport sau literatură. Ei găsesc liniște în astfel de lucruri naturale. Ne-ar lua prea mult timp să enumerăm toate aprecierile pe care le fac oamenii pentru a da vieții un conținut.

În căsătorie, în cinste, în fericire, în sănătate, în viață lungă — în toate acestea se caută adevărata viață. În această privință, și religia oferă omului viața — într-o formă sau alta. Dar nu este nimeni între toți cei amintiți care să poată spune că are speranța unei vieți adevărate și că speranța lui se va împlini.

Vremea de astăzi ne arată tot mai clar cât de nesigură este viața pe acest pământ. Cea mai puternică dragoste, cea mai sigură situație materială, cea mai robustă sănătate și cele mai bune interese, toate sunt supuse schimbării; nimic nu are statornicie.

Deci gândul și scopul vieții trebuie să fie altul. Acest gând a fost mărturisit și de oamenii mari ai acestei lumi, de gânditori, de compozitori, de poeți.

Goethe a spus la sfârșitul vieții sale: „ Tu, care ești din cer Și liniștești suferințe și dureri, Pe cel slab îl întărești. O, eu, cel obosit de viață, întreb: La ce folos este toată durerea și oboseala? Pace dulce, vino, o, vino în inima mea! ”

Prințesa compozitoare Eleonora Reuss spune într-o cântare: „Mulțimi de oameni văzut-am Pretutindeni pe-aici cum trăiesc. Pe mulți fericiți eu crezut-am: Era totul un vis omenesc.

Cântau ei, cântau în tot locul: Uitare, plăceri și noroc, Dar, vai, în zadar era totul, Odihnă nu aveau ei deloc”.

Dumnezeu, în înțelepciunea și puterea Sa, nu l-a creat pe om ca să fie nefericit. Comparând puterea leului, ochiul vulturului și capacitatea de orientare a porumbelului cu viața fizică și spirituală a omului, constatăm că aceasta este foarte slabă și bolnăvicioasă.

„Zilele anilor noștri ajung la șaptezeci de ani și, dacă, datorită puterii, ajung la optzeci de ani, totuși mândria lor este durere și deșertăciune; pentru că trec repede și noi zburăm ” (*Psalmul 90.10*).

Omul este născut la o anumită dată, într-o anumită generație, are o anumită culoare a pielii și trăiește în anumite împrejurări asupra cărora nu are nici o influență. El întâlnește anumite legături în viața sa, pe care nu și le-a ales singur.

Care este deci gândul și scopul scurtei vieți a omului pe pământ? Oare nașterea și moartea sunt numai o întâmplare biologică? Oare făptura creată de Dumnezeu după chipul Său să nu aibă o chemare și o valoare mult mai mare? Dacă omul nu ar avea această valoare mare, atunci, cu toată inteligența sa, nu ar fi mai bun ca animalul. Dumnezeu nu l-a creat pe om ca pe animale. Dumnezeu „i-a suflat în nări suflare de viață și astfel a devenit un suflet viu (Geneza 1.7). „A pus și eternitatea în inima lor” (Eclesiastul 3.11).

Acesta este motivul pentru care omul are o existență veșnică și care nu i se va lua odată cu moartea trupească. Dar *existența veșnică* nu înseamnă că omul are viață din Dumnezeu, viață veșnică.

Viața are înțelesuri diferite. Mai întâi este *viața naturală*, care începe când omul se naște. Unuia îi este dăruită o viață mai lungă, iar altuia i se taie firul din tinerețe. Unul are parte de multe greutăți, griji, boli, iar altul trăiește fără neazuri și având multe bunuri pământești. La acest studiu al vieții nu se pune întrebarea: „de ce?”

Nu ar trebui ca o viață cu adevărat împlinită să fie liberă, lipsită de frică, de griji, de greutăți, de boli și chiar de moarte? Da, o astfel de viață a avut primul om. El a fost lipsit de tot ce ar fi putut crea greutăți în viața sa pe pământ și avea o viață care includea în ea fericirea, pacea, bucuria, ocrotirea, lipsa de griji. Dumnezeu i-a dat omului o poziție mult mai înaltă decât a altor făpturi. Dar omul a vrut să aibă mai mult, s-a luptat după ceva mai înalt, el a vrut să devină ca Dumnezeu. Această neascultare și mândrie l-au condus pe om la cădere și a fost nevoit să schimbe viața lui fericită cu viața sub greutatea păcatului și a urmărilor acestuia, sub care suspină și suferă. Cine ar putea spune că nu a suferit consecințele neascultării primului om?

Prin necredincioșie, omul a pierdut viața fericită și comuniunea cu Dumnezeu. De atunci, viața lui și a urmașilor săi este supusă morții trupești. Consecința cea mai îngrozitoare este însă că el este despărțit de izvorul vieții, de Dumnezeu. Din acest motiv nu înțelege scopul vieții. Oricât s-ar chinui să caute, să întrebe, numai când găsește calea înapoi la Dumnezeu înțelege destinația, scopul și conținutul.

Cum găsește omul iarăși izvorul vieții? Cum se realizează dorința inimii lui? Omul se străduiește mereu să apară în fața lui Dumnezeu într-o stare bună, dar fără rezultat. Dacă toate gândurile noastre ar deveni fapte, nu am putea sta în picioare nici la o judecată pământească.

Dar Dumnezeu îl iubește pe om și harul Său i-a venit în ajutor. El l-a trimis omului pe Acela care este Viața, pe singurul Său Fiu.

În 1 Ioan 5.11 citim: „Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viață veșnică și această viață este în Fiul Său”. Aici este cheia vieții veșnice pe care fiecare om o dorește și o poate primi: „Și aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17.3). Această viață este cu mult superioară aceleia pe care a avut-o Adam înainte de căderea în păcat. Oricine crede în Fiul lui Dumnezeu are viață veșnică.

Omul trece însă nepăsător pe lângă darul lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, îl și respinge. Dar aceluia care este gata să se lepede de viața veche și-L primește prin credință pe Isus ca Mântuitor și Domn, Dumnezeu îi oferă viața veșnică. Această viață durează veșnic și are adevăratul conținut și adevărata destinație. Cine are această viață a regăsit bucuria, pacea, siguranța.

Cu toate că un astfel de om se găsește încă în trup cu slăbiciuni, deja de aici de pe pământ el trăiește viața în Domnul Isus. Ce mare deosebire! Înainte, o viață fără speranță, ca o pojghiță de

gheață, fără liniște, fără răspuns, iar acum, prin credință, o viață în care toate grijile sunt puse pe Stânca care nu se poate clătina (căci Stânca este Isus Hristos) și care este Domn peste viață și moarte. Când credința în viața veșnică viitoare umple inima, atunci nu se mai pune întrebarea: „De ce?” ci totul devine clar, după Cuvântul lui Dumnezeu.

Când pământul cu suferințe, trudă și chinuri va rămâne în urmă și noi vom fi trecut de la credință la realitate, atunci se va împlini adevăratul gând despre însemnătatea și fericirea vieții veșnice. Este greu de descris cum va fi în veșnicie. Dar Dumnezeu ne spune *ce nu va fi în veșnicie*-, nu vor fi suferințe, lacrimi, noapte, încă de aici, de pe pământ, vedem rezultatele minunate ale vieții veșnice și putem să ne dăm seama de fericirea viitoare.

A dovedi această viață minunată este scopul existenței noastre pe pământ.

Are viața ta această țintă și acest scop? Atunci faci parte dintre cei fericiți care pot cânta cu prințesa poetă:

Odihnă la toți se vestește Și-oricine o poate afla. Smerit, umilit tu privește, La crucea de pe Golgota.

(14) Care este următorul mare eveniment?

În secolele trecute, omenirea a trecut fără-nctare prin evenimente grele, care au lăsat urme de neuitat. Dar evenimentele zilelor noastre sunt marcate de urmări și mai grele față de cele din trecut. Catastrofe naturale, foamete și războaie neliniștesc astăzi omenirea, așa cum nu s-a mai cunoscut. Plin de îngrijorare și de frică, omul privește viitorul și se întreabă cum se vor sfârși toate acestea. Cei mari ai lumii nu știu să dea sfaturi și ajutor. Nici unul nu găsește răspuns la problemele nerezolvate. Cu frică și cu spaimă, omul se gândește că este posibil să se ajungă la un război între Est și Vest. Veștile despre bomba atomică zboară ca o fantomă deasupra tuturor popoarelor. Se vorbește despre distrugerea lumii, despre sfârșind ei.

Dacă oamenii ar citi Cuvântul lui Dumnezeu, ar afla care este cursul evenimentelor pe pământ. Următorul mare eveniment prevăzut să aibă loc nu este un război mondial, nici nimicirea pământului, nici apăsarea pe temutul buton roșu pentru distrugerea celei mai mari părți din omenire. *Nu*, ci următorul mare eveniment în această lume este de o însemnătate hotărâtoare. Acest eveniment va atinge pe fiecare om. Este vorba de *revenirea* Domnului Isus Hristos pentru a-i lua pe credincioși în Casa cerească a Tatălui.

În urmă cu aproape două mii de ani, când Domnul Isus Hristos Și-a dat viața pe Golgota, s-a făcut întuneric peste toată țara. Soarele și-a acoperit strălucirea, pământul s-a cutremurat și stâncile s-au despicat. Dumnezeu, revelat în trup, Și-a dat viața ca jertfă de împăcare pentru om. De ce?

Pentru a crea posibilitatea readucerii oamenilor păcătoși de la o viață depărtată de Dumnezeu la comuniune cu El; de la o viață de întuneric spiritual, de moarte spirituală și plină de frică cu privire la viitor, la o viață de lumină și aproape de Dumnezeu.

În timp ce la Golgota l-a învins pe Satan - distrugătorul păcii — Domnul Isus Hristos a adus oamenilor credincioși pacea conștiinței și a inimii. Dumnezeu încă mai îngăduie ca Satan să-și facă jocul său diabolic în această lume. Și, în tot acest timp, Dumnezeu așteaptă ca omul, care altădată de bunăvoie a fost împotriva Sa, să se decidă acum, tot de bunăvoie, pentru El. Cine crede în Numele Fiului lui Dumnezeu primește pacea, iertarea păcatelor, viața veșnică și nu vine la judecată.

După ce Domnul Isus a terminat lucrarea de pe cruce, oameni din toate națiunile, limbile și rasele s-au lăsat cuprinși de dragostea divină. Toți la un loc formează Biserica sau Adunarea Dumnezeului Celui Viu. În Ioan 14.2-3, Domnul Isus a promis tuturor acestor credincioși: „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”.

Această clipă este așteptată de Mirele ceresc și de toți credincioșii care la un loc formează Mireasa Sa, pentru ca în veci să fie împreună. Acesta va fi următorul *mare eveniment* care va avea loc pe pământ. Oamenii vor fi cutremurați într-un mod cu totul deosebit. Prin lucrarea Fiului Său de la Golgota, Dumnezeu a vorbit clar oamenilor și efectul evenimentului de acolo nu a putut fi trecut cu vederea până în ziua de azi. Dumnezeu își continuă planul Său cu omenirea și încheierea timpului de har va fi cel mai groaznic eveniment pentru ea.

Revenirea Fiului lui Dumnezeu pentru răpirea celor credincioși (rodul suferinței sufletului Său) de pe pământ va însemna începutul imediat al judecăților acestei lumi.

Pentru toți credincioșii, acesta va fi sfârșitul luptei credinței și mântuirea trupului de toate greutățile, bolile, încercările și păcatele. Ei vor fi îmbrăcați cu un trup nou, asemenea gloriei Sale (Filipeni **3.21**), în care nu va mai fi nimic trecător și imperfect. Credincioșii II vor vedea pe Domnul față în față și vor sărbători nunta cu El.

Nu va lipsi nici un credincios al nici unui secol trecut. Și cei care au devenit țărână, și cei din mare, și cei arși în foc, toți credincioșii vor fi acolo. În 1 Tesaloniceni 4.16-17 citim: „Pentru că Domnul însuși, cu un strigăt de strângere laolaltă, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul”.

Dar este vorba numai de morții care au adormit *în Domnul*; aceasta înseamnă toți cei care în timpul vieții lor au crezut în Domnul Isus Hristos și au trecut prin moartea trupească. Toate diferențele și rupturile dureroase dintre credincioșii din zilele noastre se vor sfârși. Acolo, în glorie, se va vedea rezultatul măreței lucrări a Domnului Isus, Capul înălțat și un Trup format din toți răscumpărații din întreaga lume.

Ce va fi această clipă?

Aproape două mii de ani au trecut de la această promisiune. Mulți credincioși stau gata, alții au obosit, iar alții spun că va mai dura mult. Aceasta din urmă este gândirea slujitorului necredincios, a celui care spune: „Domnul meu întârzie să vină” (Luca 12.45). Slujitorul credincios așteaptă treaz în rugăciune. El a auzit strigătul din noapte: „Dar, la miezul nopții, s-a auzit o strigare: «Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!»” (Matei 25.6).

Unii, în necunoștință, pun înainte textul din 1 Tesaloniceni 5.1-2: „Iar despre timpuri și vremuri, nu aveți nevoie să vi se scrie, fraților, pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului așa vine, ca un hoț în noapte”. Aici nu este vorba de răpirea credincioșilor, ci de *ziua Domnului*, care înseamnă ziua de judecată, cum spune foarte clar și versetul 3 din 1 Tesaloniceni 5. Iar în 2 Petru 3.8 se spune, referitor la cei o mie de ani de după răpire, că după aceea va avea loc arderea cerului și a pământului. Nici textul din Fapte 1.7 nu se referă la venirea Domnului Isus pentru răpirea credincioșilor în Casa Tatălui; acest text ne învață că nu este treaba noastră să cunoaștem „timpurile sau vremurile pe care Tatăl le-a așezat sub propria Sa autoritate”; ci se referă la întrebarea: „Doamne, în acest timp restabilești împărăția pentru Israel?” (Fapte 1.6)

Textul din Marcu 13.28-32 dezvăluie evenimentele judecăților care merg înaintea ridicării acestei împărății. Domnul ne spune să fim atenți la semnele care sunt redată în Cuvântul Său. Apostolul Petru ne îndeamnă în cea de-a doua Sa epistolă să fim atenți la cuvântul profeției care luminează ca o lumină într-un loc întunecos. Smochinul este un simbol al poporului Israel, care din 1948 a început să înverzească.

Afară de toate acestea, vedem cum evenimentele de după răpire își aruncă umbrele lor întunecate chiar în zilele noastre. Domnul a spus că vor fi războaie, foamete, cutremure, precum și decăderea morală și spirituală. Vedem înmulțirea acestora tot mai mult în vremea noastră.

Odată cu răpirea credincioșilor, sarea pământului va dispărea. Duhul Sfânt, care acum încă este pe pământ, se va întoarce cu credincioșii în cer. Ușa harului se va închide, așa cum a închis Dumnezeu ușa la corabia lui Noe. Judecăți groaznice vor trece peste acest pământ, așa cum ne sunt amintite în capitolele 6-9 din Apocalipsa.

Dumnezeu va judeca oamenii necredincioși care nu au vrut să se folosească de timpul harului. Dar atât timp cât credincioșii, ca sare și lumină, mai sunt pe pământ, întunericul nu poate lua conducerea și nu poate să-și ducă la capăt lucrarea de stricăciune.

Cât de prețioase sunt pentru credincioși gândurile pline de speranță, că ei *nu* vor ajunge în groaznicele judecăți! Nici nu poate fi altfel decât ca Mirele să-Și ducă Mireasa în glorie. Așa cum Enoh a fost răpit înaintea potopului, tot așa, cei credincioși vor li adăpostiți în siguranță de Domnul lor în Casa Tatălui, înainte de a începe judecățile pe acest pământ.

Dar, prin răpirea credincioșilor, va fi atins orice om. Pentru unii, acest eveniment înseamnă împlinirea așteptărilor, bucuria și fericirea veșnică, iar pentru ceilalți este o trezire prea târzie și așteptarea judecății.

Astăzi încă nu este prea târziu! Nimeni nu este exclus de la invitația de a primi darul harului lui Dumnezeu în Fiul Său Isus Hristos. Dumnezeu nu vrea ca omul să privească plin de spaimă în viitor. Dumnezeu a creat calea de ieșire din frică și din neștiință cu privire la viitor, dându-L pe Fiul Său la Golgota pentru toți oamenii. Fiecare om are acum posibilitatea ca, prin credință, să se prindă de ancora salvatoare pentru a fi gata atunci când va veni Domnul Isus să-Și ducă Mireasa în Casa Tatălui. Groaznic va fi pentru cei care vor cădea în mâinile Dumnezeului Celui Viu. Dumnezeu a dat ce a avut mai scump, pe Fiul Său; acum rămâne doar ca oamenii să-L primească.

Omul trebuie să vrea să vină, ca și fiul risipitor, și să spună: „Tată, am păcătuțit”. În aceeași clipă, un astfel de om devine un copil al lui Dumnezeu, este în siguranță și se poate bucura de marele eveniment al răpirii. Acest om este asigurat în Dumnezeu, în Cel care ține viitorul în mâna Sa atotputernică.

Credinciosul este adevăratul realist în această lume, pentru că el știe viitorul. O, de și-ar pune credincioșii toată speranța gândirii și a lucrării în această clipă! Tot ce este pământesc va pieri, dar ceea ce este valoros pentru veșnicie va rămâne. Cu toate că se mai găsește în această lume, totuși credinciosul nu este din lume. El este străin și călător, în drum spre Casa Tatălui.

Ca unul care așteaptă, care dorește și care speră după lucrurile de sus, credinciosul nu are aici jos nici o moștenire. Cetățenia lui este sus, în ceruri, de unde El așteaptă pe Domnul său să revină. O viață trăită într-o astfel de așteptare trebuie nu numai să demonstreze plinătatea siguranței și a păcii, ci și să dea la iveală lumina și să fie o mărturie pentru toți cei care încă nu se bucură de această venire a Domnului.

Lumea dă din cap și nu știe ce să creadă în legătură cu evenimentul care va veni. Dar credința este convinsă că este adevăr și realitate. Credinciosul se simte străin aici, pe pământ, înconjurat de oameni fără speranță, dar poate să spună cu o inimă mulțumită și plină de bucurie: „Știu că oamenii

nu mă înțeleg deseori Și chiar prietenii mă lasă singur uneori, Dar, lângă al meu Iubit Salvator, Curând eu sus voi sta Și, de atunci, străin nicidecum Eu nu mă voi mai afla."

Cuprins

Cuvânt introductiv

De ce este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?

Cine este Dumnezeu?

Cine este Diavolul?

Cine este Isus Hristos?

Cine este omul?

Ce este păcatul?

Ce este credința?

Există viață după moarte?

Ce este pacea?

Ce este dragostea?

Ce este moartea?

Există siguranță în ce privește cerul și veșnicia?

Ce este viața?

Care este următorul mare eveniment?